

ISSN 0132-1307

9

1982

საბჭოთა სელოვნება

180
1982/2

მოკლად წარუდნი

ხეზე ობლად იყურება ყარყატების მიტოვებული ბუდე, სადაც ხელმარცხნივ დგას რეფერენტის სახლი. ვერანდაზე ვხედავთ უბრალო ავეჯს. სწორედ ვერანდაზე და ეზოში გათამაშდება ჩვენი პიესა. ვერანდიდან ოთახებში ვაშვალ, ღია კარის ქვიშის ჩანს ოთახში მოფხვნილი სამოკურტი, პაროკონი, კატალონსკი და პარასოლკა. კატალონსკისა და პარასოლკას გამოაქვთ მაგიდა და ვერანდიდან ეზოში ავღებენ. ოთახიდან მოისმის მარიანას ხმა: „ფრთხილად, ასე ხომ სახლსაც დამინგრევთ!“

მ ა ე ს ტ რ ო, ტ უ შ ი!

ორმოქმედიანი სატირული კომედია

ს ა მ ო კ რ უ ტ ი (მიმედ ხენეშის — მის და პარასოლკას მოაქვთ ორადგილიანი საწოლი). დარდი ნუ გაქვთ, ქალბატონო მარია, თქვენს სახლს ბუღალოზერიც ვერას დააკლებს!
(კატალონსკი და პაროკონი ისევ სახლში შედაან, გამოითანენ სკამებს, მერე ქვაბებს, ბალიშებს).

მ ა რ ი ა ნ ა (მით ფეხდაფეხ მოსდევს). ბალიშები ხალა მიგაქვთ! ქვაბები მაინც დაგვიტოვებთ. სიცოცხლეს კიდევ ვაპირებთ!

პ ა რ ო კ ო ნ ი. ლავრენტი პარასოლკამ გვიბრძანა...
პ ა რ ა ს ო ლ კ ა (საწოლს ფეხზე დიდიგამს, ტყვილისაგან სახე დამანეჭება). ტყუილია! მე არაფერი მითქვამს!

ს ა მ ო კ რ უ ტ ი. აბა, არწიებო, მოვეხმარებო, თორემ წელში გავწვდით. (ყველანი საწოლს დაეხვევიან და ვერანდაზე გამოიტანენ).

მ ა რ ი ა ნ ა. დიდი მადლობა! ძალიან მომხმარებთ.
პ ა რ ო კ ო ნ ი. ქალბატონო მარია, თქვენი სამსახური ღმერთმა ნუ მოგვიშალოს. როგორც კი ლავრენტიმ გვიბრძანა, ავექს ცვლიანო, მაშინვე აქვთ გამოვევარდით!

მ ა რ ი ა ნ ა. ღმერთიც გიშველით, უთქვენოდ თავს ვერც მოვაბამდი... წავალ, ახალ ავექს ადგილს შევურჩევ. ჭერ არც ვიცი, სად რა დავდგა. (მარია ახალს სახლში შედის).

კ ა ტ ა ლ ო ნ ს კ ი. ფუ, ეს არის საქმე... ნაწილითაც რომ ეძებო, ქალაქში ერთ მტვირთავსაც ვერ იპოვი! მშრომელთა მომსახურების მხრივ ძალიან მოვიკოვლებთ.

ს ა მ ო კ რ უ ტ ი. აშხანავო კატალონსკი, მთვარიდან ხომ არ ჩამობრძანდით? რით ვერ გაიგეთ, რომ კადრების მოშვადების საკითხი დღეს ერთ-ერთი ყველაზე სერიოზული პრობლემაა. აი, შარშანს აქვთ ვეძებ შეეშოვეს ინჟინრის ხელფასზე და მაინც ვერაინ ვიპოვე.

კ ა ტ ა ლ ო ნ ს კ ი. მერედა... ვანა არ მესმის. ეს პრობლემა მართლაც გლობალურია. აუცილებლად გადავუჭებ ჩემს დისტრატაკიაში.

პ ა რ ა კ ო ნ ი. რა ცხოვრება დავვიდგა! უწელია შეც-

პ ი რ ვ ე ლ ი მ ო მ ქ მ ე დ ე ა ჯ ა

ესენა წარმოადგენს ფედორ სტანოვიის მოზრდილ ძაღლს. ფართო ეზო, ვერანდა, სახლის უკან ჩანს ხელი, გახმობის პირზე მიმდგარი ნეკერჩხალი.

ნივთებისავე მიძვრება. უველას მაინც და მაინც დოქტორობა და პროფესორობა უნდა. ლაზერის დანადგარს უფრო იოლად იშოვი, ვიდრე უბრალო პორბლის გამკეთებელ კაცს. (კატალონსკის) აი, თქვენი დიდი მეცნიერები ბრძანდებიან...

პარასოლკა. (ცლილობს მდგომარეობის განმუხტვას). რას იტყვით, ამდენი შრომის შემდეგ, რომ...

კატალონსკი. რა თქმა უნდა! არც ახლა დამოწმება. მწვალები უკვე იწევა. ახლავ დავრეკავ... (კატალონსკი იღებს ტელეფონის ყურმილს, მაგრამ ნომრის აკრეფას ვერ ასწრებს. შემოდის სტანოვოი. მას მეთუების ტრანსცელი აცვია. ერთ-ერთ ანკესზე ციკნა ცომბო კონწილობს. სტანოვოი ვერანდაზე ყრის ანკესებს, ქურთუკს, იწეებს ჩექმების გახდას. მასთან მიიბრუნეს პარასოლკა, ეხმარება).

კატალონსკი. (ხელით მონიჭებს ციკნა ცომბოს). როგორ ითვხავით, ბატონო ფედორ?

სტანოვოი. მარიანა! საქაროდ გამოითქან კოსტუმი და სედუქსენი! ო, ღმერთო! (სახლს მიმართულებს, მაგრამ გზაში შეჩერდება). კი მაგრამ, აქ რა გინდა, რა მოხდა?

პარასოლკა. მოვახსენებთ: ლუდოვიკო მეთოთხმეტე ჩამოვიდა. ერთი სიტყვით, ქალბატონი მარიანა ავექს ცვლის. მეც აქტივს ვიზოვებ...

სტანოვოი. გავედი, რა დროს ლუდოვიკო! მე ახლა ამხანაგი პოდპრიგორა მელოდება. მარიანა! მარიანა-ა! (შუბლმკერული სტანოვოი სახლში შედის).

პაროკონი. გული მიგრძნობს. გაავადრდება.

კატალონსკი. მე წავედი, საქმე მიდგას. საერთოდ...

სტანოვოი ხმა. ლავრენტი! (პარასოლკა მაგილიდან საქალაღდეს აიტაცებს და ოთახში შერბის).

სამოკრუტი. ისევ მე მომხვდება... (კატალონსკი). უველაფერი კი თქვენი ბრალია. მომსახურებაზე იმდენს ილაპარაკებთ, რომ... ისე, კაცმა რომ თქვას, რა მოხდა? მე თქვენს დისგრაციაში ხომ არ ვერევი? მამ, კეთილი ინებთ და ნურც თქვენი ჩაერევი... ცხვირს ნუ ჰყოფთ სხვის საქმეში!

პარასოლკა (გამოვარდება ოთახიდან). მონაცემები... მონაცემების თხოვს!

პაროკონი. რის მონაცემებს?

პარასოლკა. უველანარს! ბატონი ფედორი სოც-შეკიბრების თათბირზე გამოუძახებიათ.

კატალონსკი. ღმერთო, რა დროს თათბირია! დღეს ხომ დასვენების დღეა.

(სტანოვოის ხმა: ქრისტეფორ, ჩქარა, გელოდები!) სამოკრუტი (მიიბრუნეს ოთახის კართან). კოლმეურნეობამ გეგმა დადაპარბებით შეასრულა! ის კი თქვენც რომ იცით, ვერ შესრულდა... მაგრამ... (პარასოლკა მაგიდას მიუჭდება, რალკას იწერს)

სტანოვოი ხმა. გრიგორია!

პაროკონი. ასი და ორი მეთაფი! სამი და სამი მეთაფი... ბურთულოვანმა საკისრებმა იმედი გავცურა. საძებვე სამკრო გავაჩერეთ. უველა მეცნიერებისავე მიძვრება. საკისრებს ვერ ვშოვლობთ. მაგრამ ძალ-ღონეს არ დავიშურებთ და იმედი...

(ვერანდაზე გამოჩნდება სტანოვოი. რამელიც გზა-გზა იკრავს პერანგის ღილებს. მისი გუნდადევს მოსდევს მარიანა, მოაქვს ჰაერს უფრო სტანოვოი (მოდის კატალონსკის შემდეგ). უფრო ხტის გეგმის შესასრულებლად რა პერსპექტივა ჩანს? კატალონსკი. პერსპექტივა კი ჩანს, მაგრამ ნედლეული გვიჭირს. შრომელებს უაღკომლო ხას-მელები დაეკალით, მაგრამ მდგომარეობის გასასწორებლად ჩვენც უველ დონეს ვიხმართ.

პარასოლკა. ჩავინიშნე.

სტანოვოი. ფესაცმელი, პიჯაკი! (პაროკონის მოაქვს პიჯაკი, კატალონსკის — ფესაცმელი).

მარიანა (ქმარს პასტეის უტრავს). რა დაგეგმართა, ერთ წუთს შოვიდა გაჩერდი. ამ კვირა დღეს ნეტა რა თათბირი აუტუდათ!

სტანოვოი. ხელმძღვანელობა მიბარებს. ზემო და ქვემო მოკოსხბ შორის სოცუეკიბრების შედეგები უნდა იხილონ. ერთი საათი ვერ ვითვეზავ. გაიხებ, შოფერი მობრბის. ვიბარებენო! ლავრენტი, საბუთები პორტფელში ჩააწყე. ოპ, წვერიც გასაპარსი მქონია, ჩქარა, საპარსი მომიტანეთ!

(პარასოლკა ოთახში შევარდება და საპარსს გამოიტანს).

მარიანა. ერთი დღე მაინც დაგასვენონ! რას შევები, ისევ ჩექმებს იცვამ? (სტანოვოის ართმებს ჩექმებს). ვერ ბედავ, ფესაცმელი მოგიტანს! (პარასოლკა ჩართავს ელექტროსაპარსს, სტანოვოის ფანჯრისკენ ექანება).

სტანოვოი. რა გინდა, რას მეჭაჭურები?!
პარასოლკა. ხომ გაგიგონიათ, თვალი სვამს და თვალი ქამო. უფროსებს გაპრიალებულ-გაუთავებულნი უნდა ეახლონ. (პარასოლკა სტანოვოი წვერს პარსავს, პაროკონი და კატალონსკი ფსაკმელს აცმევენ).

სტანოვოი. (პარასოლკას ხელიდან გამოგლეჯს პარსს). სად მარსავ, დაბრმავდი?!

პარასოლკა. მასეთი ხომ არ გნებავთ? გუშინ წავლავ.

სტანოვოი. მასხვს თათბირზე გამოკეთებენ (მოა. მის მანქანის საყვირის ხმა). ეშმაკა დაღახვროს დამავიანდა!

სამოკრუტი. ბატონო ფედორ, არ იწერვილონ უფროსებს პირდაპირ თვალბეში უქირთო ხმამალა ილაპარაკეთ. ნაცადი ხერხია.

პაროკონი. ბურთულოვანი საკისრებიც ახსენარენ უველ დონეს ვხმარობთ, მაგრამ გე: მაინც ვერ ვასრულებთ, უველა მეცნიერების მიძვრება-თქო.

კატალონსკი (პაროკონის სიტყვას აწყენებს). მეცნიერულ-ტექნიკური რვეოლუციაც იშველიეთ.

სტანოვოი. მჩჩველებო, მაგდენ ლაპარას ის გაჩინათ, უკეთ გეშუშავთ. მარიანა, აქ ლუდოვიკო არ დამანახო! გასაგებია?! (გაღის).

პარასოლკა. ოპ, პორტფელი, პორტფელი დაგვიწადებენ. (პორტფელს ხელს დასტაცებს და სტანოვოის გაეცილება).

(პაუზა. ყრუდ ზუზუნებს სტანოვოის მიერ მავი-

ღაზე დაგდებული საპარსი. ბრუნდება პარასოკა, ამოიხრებს და სკამზე დეშევა, ფიჭიანად დისცქერს საპარსს).

კ ა ტ ა ლ ა ნ ს კ ი. მე ბიბლიოთეკაში მენჭარება, საქ- მის მოვწყვი.

პ ა რ ო კ ო ნ ი. მეც წავალ, საძებვე საამქროს დახე- დაყ უველა შეცნირებისკენ მიმჭრება, უბრალო საკისარს კი... (ხელს ჩაიჭენეს).

ს ა მ ო კ რ ო ტ ი. ქალბატონო მარიანა, მანქანა მა- ლაზისთან დაგხვდებათ.

(კატლონსკი, პაროკონი და სამოკრუტი მიდიან).

მ ა რ ი ა ნ ა. სულ დამაიწყდა, ქრისტეფორისთვის შეთვა, ბოლოს და ბოლოს მოჭრან ეს ნეკერჩ- ხალი. ხედს გვიმახინჯებს. ლავრენტი, ლავრენ- ტი, ჩაგემინა?

პ ა რ ა ს ო ლ კ ა (ამოიხრებს). არა, არ მინავს. ბა- ტონ ფედორის გამო ვნერვიულობ (წამოდგება და საპარსს გამორთავს). გაპარსვა ვერ დაამთა- ვრა. ძნელი ყოფილა პირველკაცობა.

მ ა რ ი ა ნ ა. ნეტა რა გუნებაზე ხარ? ახლავე „ავეჯ- ზი“ გავარდა და უთხარი, სასწრაფოდ გამომიგ- ზეინონ ლუდოვიკო.

პ ა რ ა ს ო ლ კ ა. ამ წუთში იქ გავჩნდები! (ქუსლს ქუსლზე მიადგამს და მიდის. შემოსწრებული სვეტლანა მას აღტაცებულ შხერას გაყოლებს).

ს ვ ე ტ ლ ა ნ ა. ოჰ, როგორ შიამიკებს! სწორედ მისი უდიდებულესობის ადიუტანტს ჰგავს! გახსოვთ, მკორე სერიაში...

მ ა რ ი ა ნ ა. ლავრენტიზე ამბობ? სვეტლანა, რა დაგე- მართა?

ს ვ ე ტ ლ ა ნ ა. ოი, ნუ მკითხავთ, ქალბატონო მარიანა, ვიწვი.

მ ა რ ი ა ნ ა. დიდი ხანია?

ს ვ ე ტ ლ ა ნ ა. მესადე კვირაა. გახსოვთ, ქრისტეფორმა დაბადების დღე რომ გადაიხადა? ჰოდა, იმ საღა- მის შემდეგ... თქვენ, მაგდის თავში, პრეზიდენ- ტში ისხედით, მე და ლავრენტი კი, ფიქუსის უჯან...

მ ა რ ი ა ნ ა. მერე, მერე?

ს ვ ე ტ ლ ა ნ ა. თავიდან მშვიდად იქდა...

მ ა რ ი ა ნ ა. გამაგებინე, რა მოხდა?

ს ვ ე ტ ლ ა ნ ა. მერე მომიჩინა და ჩურჩული და- მიწყვი: სად, სად მქონდა თვალბიო. ეგ კიდეც არაფერი. მწვადები რომ ჩამოარიგეს, ახლა ის გაუყვარდა, აქამდე უშენოდ როგორ ვცოცხლობ- დიო. ინდურის შემდეგ კი პირდაპირ განმიც- ხადა, ჩემს პოზიციას გადახედავ და უახლოეს ხანში დაუბრუნდები იმ საკისოს. ექვსი კვი- ზედიზედ დალბა ჩემი სადღერძელო. მერე სახ- ლამდე მიმაცილა და ქიშკართან დაეცა.

მ ა რ ი ა ნ ა. დაეცა? ბევრი დაუღლივია. ალბათ, საქ- მელს არ ატანდა ეგ საწუალი.

ს ვ ე ტ ლ ა ნ ა. არა, მუხლებზე დაეცა.

მ ა რ ი ა ნ ა. რაო, მიყვარხარო?

ს ვ ე ტ ლ ა ნ ა. ჩემს პოზიციას გადახედავო.

მ ა რ ი ა ნ ა. მერე რა ჰქნა, გადახედა?

ს ვ ე ტ ლ ა ნ ა. ჭირ არ ვიცი. სწორედ ეგ მტანჯავს.

მ ა რ ი ა ნ ა. ეგერ ხომ მთლად ჩამოდნები.

ს ვ ე ტ ლ ა ნ ა. განა რამდენილა დამარჩა... ორმოც წლა- მდე დიდი-დიდი ერთხელ კიდეც მეწვიოს სიყვა-

რული. მერე რაღა ვქნა?

მ ა რ ი ა ნ ა. ნუ გეშინია, მაგ ადიუტანტს შე მოგვირ- ჭულბე.

ს ვ ე ტ ლ ა ნ ა. მაშ, თქვენ იმედზე ვიქნები... (მოდის ქალბატონო მარიანა, ძალიან გთხოვთ, ფრთხილად მიუღვეით).

მ ა რ ი ა ნ ა. ეგ მე არ შემეშლდება.

(ლობის გადაღმიდან ისმის გიტარის ხმა და სიმ- ლერა. აუფლდება ძალი).

მ ა რ ი ა ნ ა. შენი ძმა მაგომავსავით მღერის.

ს ვ ე ტ ლ ა ნ ა. ჩემი პეტია მხოლოდ შინ მღერის, ახ- სელ ხომ... (ნურჩული). რეფერენტია!

მ ა რ ი ა ნ ა. მართლა?! მერე რას აეთვებს?

ს ვ ე ტ ლ ა ნ ა. დერეფანში სულ საქალღდეებით ხე- ლში დაღის! ადრე ოთახში ოთხნი ისხდნენ და ოთხივეს ერთი ტელეფონი ჰქონდა. ახლა კი დიდი, ნათელ ოთახში მარტო ორნი არიან და ორივეს საკუთარი, პრაილა ტელეფონები უდ- გათ. ერთი სიტყვით, თვითონ არიან უფროსები.

მ ა რ ი ა ნ ა. მერე ქალის თხოვა აღარ აპირებს? მგო- ნი ორმოცს აღარაფერი უყალია, არა?

ს ვ ე ტ ლ ა ნ ა. ეჰ, წლები საოცარი სისწრაფით გარ- ბის, ქალბატონო მარიანა. ფოსტაში მუშაობა რომ დავიწყე, სულ პატარა გოგო ვიყავი. რამ- დენს უყვარდი! მე კი თერც ცხენზე ამხედრე- ბული უფლისწულის გამოჩენას ველოდი. მერე კულმა გავიციანი, დედაჩემს ძალიან მოეწონა. კუ- ზმა კი ფროსკამ, მაშინ გასტრონომში მუშაობ- დან. შეიძლება ითქვას, პირდაპირ მშაინს ბიურო- დან მომტაცა და შეპეტოკვაში გახიზნა. დედაჩე- მმა ცუცხლი მოყიდა, კუზმას დაბრუნებას ით- ხოვდა. შეპეტოკვაში ფროსკა რესტორნის დირე- ქტორად მოეწყო, მანტოში გამოწყობილი დაბრ- ძანდებოდა ქალბატონი, კუზმაც თავისიანი დას- ვა საწყობში. მიყვიდა, კუზმამ რაღაც არაბუნებუ- რად ჩაიციხა და განმიცხადა, წავიდა სიყვარუ- ლიო. აი, ჩემს პეტიასაც ბედი არა სწყულობს. ქალები მოხვენებას არ აძლევენ, მაგრამ საიღმ- ლოდ გეტყვიო, მხოლოდ ერთი უყვარს და იმა- ლე ოცნებით სასთეღლით დნება.

მ ა რ ი ა ნ ა. არ გამაგებო.

ს ვ ე ტ ლ ა ნ ა. მეო, მისწერა, მიყვარხარ და შენი ხა- ტება მინათებსო.

მ ა რ ი ა ნ ა. მინც რასაო?

ს ვ ე ტ ლ ა ნ ა. ვერ გავარჩიე. ბოლოს ასე ეწერა: შე- ნი ხატება სამარეშიც თან წამყვებაო.

მ ა რ ი ა ნ ა. ობროდი ყოფილა ეგ შენი ძამა! ურ- ჩიე, ის რაღაც ხატება მშაინს ბიუროში გაყო- ლოს. ვერც ის გოგო იქნება მთლად დალაკე- ბული. ქალს საოლქო რეფერენტს ჰკავდეს შეუ- ვარებელი და დასამარებას უპირებდეს! (შემო- დის ანკა. ქალიშვილს აცვიოა მატარებლის გამცი- ლებლის ფორმა, მხარზე სამეზავრო ჩანთა ჰკი- დია).

ან კ ა. ავეგი გადაყარეთ? ჩანს, ლუდოვიკომ თავისი გაატანა. (მარიანას) მამაჩემს ვერ გადაურჩები. გამარჯობათ!

მ ა რ ი ა ნ ა. კარგი, დამშვიდდი. ამა რა ვქნა, თუკი ჩვენსას მინც უტხოვრი სჯობია. შენ ის გვიო- ხარი, რად დაიჯივანე?

ანკა. ლიტერატურულ გაზეთს არ კითხულობთ? ჩვენი სახელგანთი გაზეთი სამინისტრო ძველებურ ცხოვრებას ვერ ელვება.

სვეტლანა. ვერაფერი გავიგე.

ანკა. გაუგებარი არაფერია. გაზეთი სამინისტრო ისევ ძველი პრინციპით ცხოვრობს: შორი გაზეთი არაა, შინ მშვიდობით მოდიო. ახლა ერთ კვირას ვინა-ვარდებ, მერე ლენინგრადასკენ გაქვსულა. (დღესათან მიღის) მოგენატრე?

სვეტლანა. ერთ სულერს ისე ენატრები, ადგილს ვერ პოულობს.

ანკა. რეფერენტი ჩამოვიდა?

სვეტლანა. სამი დღეა.

ანკა. ავარაგზე აპირებდა წასვლას. გადაუფიქრია.

მარიანა. შენ საიდან იცი?

ანკა. ტაიასგან არაფერი იხსნის?

მარიანა. გუშინ დეგეშა გავუგზავნე.

ანკა. კარგი გიქნია. ჩვენი „უიგაული“ რა დღეშია? ქვემო პოკოსში უნდა ჩავიდეთ.

მარიანა. გუშინ საბურავი ლურსმანმა გამიხვრიტა.

სვეტლანა. პეტეის ვებტყვი, უცებ გამოცვლის.

ანკა. მამა სად არის?

მარიანა. სად უნდა იყოს. თათბირზეა.

სვეტლანა. წავალ. პეტეის ვებტყვი საბურავი გამოცვალის. (სვეტლანა გვერდზე გაიყვანს მარიანას. ეჩურჩულდება).

მარიანა. დამშვიდდი, ადიუტანტ, ისე მოგიჩვენებ, ვეღარ იცნო. სიტყვა სიტყვა! (სვეტლანა გადის).

ანკა. რას გესაიღუმლებოდა?

მარიანა. ოი, ნულარ მკითხავ! აქ ისეთი ამბები დატრიალდა... გაგაუღებში!

ანკა. მაინც?

მარიანა. ოღონდ, ჩვენ შორის დარჩეს, სვეტლანა პარასოლაზე უფრო შვედურებული. პეტეის კი, იგი ახლა რეფერენტად დაუწინაურებიათ, ვილაცის საფლავეში ჩაყოლება პქონია გადაწყვეტილი.

ანკა. ჰო-ო...

მარიანა. მერე რას აპირებ?

ანკა. მე? არაფერს.

მარიანა. დაფიქრდი. ყველაფერს რომ თავი დაკე-ნებოთ, რეფერენტს უარი არ ეთქმის. მთელი სი-ცოცხლე ამ პოკოსში აპირებ ჯდომას?

ანკა. დაიწყე? სკობია ის მითხრა, ჩვენმა უარ-ყაბებმა ბუდე რად შიატოვეს?

მარიანა. ალბათ, სხვაგან აიშენეს.

ანკა. უარყაბები მხოლოდ კეთილ ადამიანებთან ცხოვრობენ.

მარიანა. შენი აზრით, ჩვენ ბორცები ვართ?

ანკა. (ფიქრინად). იქნებ ცუდად ვცხოვრობთ? მხო-ლოდ ჩვენითვის...

მარიანა. ძალიან ცდები, აი, შეხედე მამაშენს, დღეს ხომ კვირაა, დასვენების დღეა, ის კი თათ-ბირზე გაიქცა. შენი აზრით, ამას მხოლოდ ჩვე-ნითვის ცხოვრება შეეკია?

ანკა. გამოიძახეს და გაიქცა, აბა, რას იზამდა. სე-რთოდ, ძალიან გამოიყვალა მამაჩვენი.

მარიანა. გრცხვენოდეს! შენ როგორ გგონია, ამ თანამდებობაზე ამდენი წელი უფროსა არაფერს

ნიშნავს?! ხალხიც აფასებს. კეთილი კაცია, უბ-რალოდ არავის აწუხებებს, გაზეთ არავის გადა-ელობება.

ანკა. ზოგჯერ უნდა გადაელობოს კიდევ. ჩვენ ის ცხოვრობთ, თითქოს გაყინულ მდინარეზე მივაბიჭებდეთ. უნიღონი ალაგ-ალაგ სვლება, მამა კი იმ ნაპარლებს აწებებს. ჰოდა, უცხო თვალის-თვის ყველაფერი რიგზეა, სიმშვიდეა.

მარიანა. რომ არ აწებებდეს, ღმერთმა უწყის, აქ-ურობა არ დაემსგავსებოდა. ახლა ასეთი დრო დადგა. შენ მაგ ფიქრებს თავი დაანებე და სა-კუთარ ცხოვრებას მიაქციე ყურადღება. პა-ტარა ხომ აღარ ხარ, გთხოვდი, ოჯახი შექმენი.

ანკა. აღარ შემძილა... ნეტა, სადმე გასაქცივი შეკ-ნდეს!

მარიანა. ერთი უკვე გავციქა. შენც ადგილ და გაიქციე. კალიმა არ მოგწონს? (პაუზა). პეტია გარაჟსკენ წაიდა. მგონი, შენზე სერიოზულად ფიქრობს. არა, ცოტა ახალგაზრდა რომ იყოს... მაგრამ რეფერენტები ასე ქურაში ხომ არ ურია. (შემოდის პარასოლა).

ანკა. (გულგრილად). ჩემთვის მაგას მნიშვნელობა არა აქვს. არც ახალგაზრდა მინდა და არც ბებერი (შედის სახლში).

პარასოლა. ქალბატონო მარიანა, იძულებული ვარ მოგახსენოთ: ლუდოვიკო მეთოთხმეტე აღარ არის.

მარიანა. აბა, რა იქნა?

პარასოლა. პროკურორის ცოლმა წაიღო.

მარიანა. რაო?! ჩემზე დაბალი ღობე ვერაჟინ ნა-ხეს?

პარასოლა. ბატონ ფედოროვს თათბირის წინ მადანიაზე შეუვლია და დირექტორისთვის უთქ-ვამს: თქვენს ლუდოვიკოს რა თავში ვიხლიო! პროკურორის ცოლი თურმე ორი წელია რიგში დგას, დირექტორსაც იმისთვის დაურეკავს.

მარიანა. ჰოდა, ახლა შენმა ბატონმა ფედოროვმა იატკაზე დაიძინოს. სხვა რა ავეცი აქვთ?

პარასოლა. შეშლა დარჩათ. წლის ბოლომც ლიმიტი ამოწურულიაო. უკანასკნელი გარნიტურ-ორი დღის წინ წაუღია გაქირავების ბიუროს. (შემოდის რეფერენტი, აცვია ჯინსის შარვალი, უყვითა შავი სათვალე. ეტყობა, ცდილობს თავის „რეფერენტულ“ წლებთან შედარებით ახალ-გაზრდულად გამოიყურებოდეს. მიღის მარიანას-თან და თავაზიანად ხელზე ემთხვევა. მარიანა! სიამოვნებს ასეთი ყურადღება).

რეფერენტი. უსახლგროდ ბედნიერი ვარ, რ გუხვადეთ, ქალბატონო მარიანა.

პარასოლა. (რეფერენტს გაუბედავად უწვიც ხელს). გულით გილოცავ... პეტია... თქვენ... ბ ტონო პეტრე, დიდ თანამდებობას, რაიც... რა თქვენ...

რეფერენტი. გმადლობ, გმადლობ, მეგობარო. ქა-ლბატონო მარიანა, საბურავი გამოცვალე. ანკა სად არის?

პარასოლა. ოდესღაც ერთ მერხზე ვისხედით.

მარიანა. რა კულტურული კაცია, რა თავაზიანი!

პარასოლკა. ოდესღაც ყველა პეტკას ვეძახდით. საშინაო დავალებებს სულ ჩემგან იწერდა. გუნდში კი კარგად მღეროდა.

პარია ა. რა მშვენიერი ხმა აქვს!
პარასოლკა. მაგის ადგილზე მეც კარგად ვიმღერებდი... მე რა მაქვს სამღერი.

პარია ა. ლავრენტი. მაგას ნუ იტყვი, ბატონი ფედორი ძალიან გაფასებს. უშენოდ თავი ვერც წარმოუდგენია.

პარასოლკა. ემ, ბატონი ფედორი რომ არა, ამ პროვინციაში ერთ დღესაც არ გაჩერდებოდნენ. სადღე კინოშეჩვენებდა და მაინც მოვეწყობოდი. (გაისმის ტელეფონის ზარი).

პარია ა. (ღღეს ყურმილს). ალო, ფედია, შენა ხარ? კი, აქ არის. ახლავ.

პარასოლკა. (ართმეცს ყურმილს). ყურადღებით გასმენთ, ბატონო ფედორი! მესმის, მესმის... ქალაქს რამდენი წელი უფროსდებოდა? ახლავ შევა-მოვწმებ. რეკორდები ვნახე. ქალბატონ სვეტლანას ვესაუბრე. დაბადების დღესაც ახლავ ვაკე-ქვეყი (ღღეს ყურმილს). ხასწრაფოდ უნდა შეაკრიბო აქტივი.

პარია ა. ლავრენტი, სვეტლანას რაზე ესაუბრე?
პარასოლკა. ბატონმა ფედორმა დამავალა. სვეტლანას დახმარებით. იქნებ, რეფერენტმა ასფალტ-რეკავშირისთვის.

პარია ა. სვეტლანა ასფალტს კი არა, გუდროსაც არ დავამადლის. ამხანაგო პარასოლკა, გოგოსთვის თავ-გზა ავიბნევია!

პარასოლკა. ფიქრადაც არ მქონია. მხოლოდ ასფალტი...

პარია ა. მუხლებზეც ასფალტის გამო დაუჩოქე?

პარასოლკა. ქალბატონ მარია, ხომ იცით ჩემი ამბავი, მხოლოდ დღესასწაულებზე ვხვამ. დღისი არც დამეღევა. წონასწორობას მაკარგვინებს. „კაბერენე“ რომ დავღვე, დაჩოქება კი არა, უარესის გაკეთება შემიძლია. აი, ახალ წელს სწორედ „კაბერენე“ მქონდა დაღვეული. ვიღაცას მოტოციკლი ვათხოვე და აქამდე ვეძებ. იმ საღამოს კი ბატონ ფედორის დავალებას ვასრულებდი.

პარია ა. ლავრენტი, სიტყვას ბანზე ნუ მივადებ. რა შეუშია მოტოციკლი. იმდენი ხალხის თანდასწრებით ენად რომ გაიკრიფე, იმაზე რატომღა აღარ დაფიქრდი, რას იტყოდა ქალაქი?

პარასოლკა. უკვე მთელმა ქალაქმა იცის?

პარია ა. ხალხს ვერაფერს გამოჰპარებ. რახან ფიქუსს უფან იხედვით, ვერავინ შეგამჩნევდათ? მთელი ქალაქი მის ლაპარაკობს, ლავრენტი პარასოლკა ქალს ირთავსო. მართლა ადრეტიანი ყოფილიხარ!

პარასოლკა. ქალბატონო მარია, რაღაცა გეშლებათ, ადიუტანტად არასოდეს მიმსახურია, მიმუშავია კინოშეჩვენებისად, ადიუტანტად კი არასოდეს. ნეტა ასფალტს რა თავში ვიხლი, ან დაბადების დღეზე რა მიმარბენინებდა. საკუთარი თავისთვის რამდენჯერ მითქვამს: მხოლოდ არაუფიქროს, ნაჩვევი ხარ-მეთქი. მაინც ვერ შევიგნე. აბია ჩემსე!

(სახელიდან გამოდიან ანკა და რეფერენტი).

ანკა. ჩვენ წავიდეთ!
მარია ა. ერთად მიდიხართ?
ანკა. იმ დაწესებულებაში სხვანაირად არ მუშაობენ!
მარია ა. მაინც სად მიდიხართ?
ანკა. მამარის ბიუროში. ბატონო პეტრე, ხომ არ გეშინიათ?

მარია ა. ასე უცებ?
ანკა. პეტრემ მითხრა, ორი წელია შენი ხატება მიწინათ...

რეფერენტი. პატივცემულო მარია, მშაბით, რომ აქამდე ოფიციალურად არ ჩაგაუენთ საქმის კურსში. თქვენმა ქალიშვილმა, ვისი ხატებაც აგერ ორი წელია მოხვედრას არ მამღვეს, იმ აზრამდე მიმიყვანა, რომ მეც უნდა აღვასრულო ის საქმე, რაც ასე აუცილებელია ყოველი რაწილისა და თანამდებობის კაცისათვის. სინდისი მქეჩის, რადგან უკვე მომხდარი ფაქტის წინაშე ვაყენებთ, და მაინც მინდა გთხოვოთ თანხმობა...

ანკა. გუყოფ, წავიდეთ! (რეფერენტი მიჰყავს).
მარია ა. ანკა, ახლავ დაბრუნდი მამას რა ვუთხრა (ისმის დაძრული მანქანის ხმაური). ზელს მოაწერენ, ღმერთმანი, ზელს მოაწერენ!

პარასოლკა. ქალბატონო მარია, ნუ ნერვიულობთ, ასე უცებ ვერ მოაწერენ. ერთ თვეს მაინც დააციდით. მე წავალ. აქტივი უნდა შევკრიბო. (პარასოლკას შესახებრად მოემართება სვეტლანა).

სვეტლანა ა. ამ, ლავრენტი თქვენ, რა თქმა უნდა, ჩემთან მოდიოდით, არა?

პარასოლკა. არა... თუმცა, კი, თქვენთან. ქალბატონო სვეტლანა, ოღონდ... ერთ წუთში ქალაქს შემოვიტუნ და თქვენც გვახლებით. (პარასოლკა თავს მხრებში ჩარგავს და სასწრაფოდ გადის).

სვეტლანა (პარასოლკას შეეკარებულ თვალებს გააყუღებს). ზედგამოკრიბი მისი უდიდებულესობის ადიუტანტი! (მივარდება მარია). ქალბატონო მარია, ძვირფასო, ესაუბრეთ?

მარია ა. ლავრენტი ჩვენია, მაგას წყალი არ გაუვა, მაგრამ შენს ძმას რა ვუყოთ?

სვეტლანა ა. რა მოხდა?

მარია ა. ანკა მამარის ბიუროში წაიყვანა.

სვეტლანა ა. შეუძლებელია ასე უცებ? ჩემთვის მაინც ეთქვა.

მარია ა. მაგას არ ვდარდობ? მითხრა, ანკას ხატება მიწინათ, ჩახხდენ მანქანაში და გაიქცნენ.

(შემოდის ტაისა, ხელში ჩემოდანი უჭირავს).

ტაისა ა. არ მელიოდით?

მარია ა. შვილო, ჩამოხვედი?! (ტაისას გადაეხვევა). არ გელოდით კი არა, ნერვები დავაწყადადექმა მიიღე? მაქსიმი სადღაა?

ტაისა ა. სადაც იყო.

სვეტლანა ა. შევბუღებია აიღე?

მარია ა. სადაცაა ახალ ავეჯსაც მოგვიტანენ. მაქსიმი რატომ არ ჩამოვიდა?

ტაიხა. მაქსიმს დავშორდი. ბარათი დავუტოვე და წამოვდი.

სვეტლანა. ხელს აღარ შეგიშლით, მოგვიანებით შემოვივლი (გადის).

მარიანა. ღმერთო, ეს რა დღე გაგვითენდა! ერთი მაჩისი უროში გაკანეს, მეორე — ქმარს გამოვქცა!

ტაიხა. ანკა? ვინ დაიყოლია?

მარიანა. ჩვენმა მეზობელმა პეტამ. რეფერენტად დაუწინაურებიათ.

ტაიხა. უპოვია საქმრო!

მარიანა. ჭერ არაფერია გადაწყვეტილი. ერთ თვეს მაინც დააქვლიან. შენ და მაქსიმს რა მოგივიდათ?

ტაიხა. ხომ ვითხარი, წამოვედი-მეთქი. უფრო აღრეც უნდა წამოვსულიყავი.

მარიანა. მეგონა, გიყვარდა.

ტაიხა. მეტი აღარ შემიძლია გაიგე, აღარ შემიძლია ერთთავად ომხმებში ცხოვრება. თოვლი, ქაობები, ყინვები! აღარ შემიძლია. სიტბო მენატრება, ოჯახური სიმყუდროვე. ერთი პატარა ოთახი!

მარიანა. შენ არ მომწერე. კარგი ბინა გვაქვსო?

ტაიხა. სამი თვე გვიქონდა. ძლივს ვეღირსეთ ადამიანურ ცხოვრებას, რომ მაქსიმმა ტიუშენში წასვლა აიხარა.

მარიანა. ტიუშენში რა უნდა?

ტაიხა. ახალ სპეციალობას ეუფლება. ციმბირის ამთვისებლად მოაკვს თავი. დაუსწრებელ ინსტიტუტში კიო წელია მესამედან მეთოთხე კურსზე ვერ გადასულა. კმარა, აღარ შემიძლია ყველგან მივდედი, არც ტალახებს მოვრიდებდევარ და არც ყინვებს. ქაბურღილში გამცვალა. მე მაქსიმი უკვე ამოვშალე ჩემი ცხოვრებიდან. (ტაიხა სახლში შედის. მარიანაც ქალიშვილს მიჰყვება, უეცრად მანქანის ხმა შემოესხება და შეჩერდება. შემოდის სტანოვოი. იგი პორტფელს ღებს და დაღლილი სკამზე ეშვება).

სტანოვოი. ლავრენტი არ გინახავს?

მარიანა. აქტივის შეხყრებად გავარდა. (მიუახლოვდება ქმარს. თანაგრძნობით). გაგაქრტიცეს?

სტანოვოი. უარესი! მთელი რაიონის წინაშე შემარცხვინეს. დროშას ქვემო პოკოსში გადასცემენ კოვალენკოს. ეხსა სამარაოლი?! მე ჩვენი ზემო პოკოსი ქალაქად გადავაქციე, ხალხი ტროტუარის ვალირზე, პარკი გავაშენე, მსუბუქი მრეწველობაც თითქმის მუდამ გეგმას მისრულებს. კოვალენკო დგას და ლოწუნებებს ისვრის; ქვემო პოკოსი გადავაქციეთ ნაყოფიერი შრომის, სილამაზისა და წესრიგის ქალაქად! საქმეს ლოწუნები უშველის?!
მარიანა. ლეურე მიტკას. რა ამბავში უყოფილა!

სტანოვოი. შავს რა ენაღვლება. ხამხმელი ქარხანაც აქვს, ტრიოტუარის ფაბრიკაც, სამშენებლო კომბინატაც. მე რაღა დამარჩა: უაღკოპოლო სასმელების საამქრო, სარეწაო კომბინატი და ერთი კოლმეურნეობა. ამათმა პატრონმა რა ვქნა? ბიუჯეტიც პატარა მაქვს. ასფალტი ვერ მიშოვია, ათას ჭურელში ვჭვრები. დამაყადონ, კაცი

არ ვიყო. ეგ კოვალენკო თუ არ ავუფიქროვს, კაცი არ ვიყო!

მარიანა. ღირსიც იქნება!

სტანოვოი. სედუქსენი გამოიტანე, გამოთავდა. (მარიანა სახლში შედის. სტანოვოი შეამჩნევს ჩემოდანს, შეათვალერება. მარიანას მოაკვს სედუქსენის აბი და ქიტი წყალს).

მარიანა. ფედორ, ტაიხა ჩამოვიდა.

სტანოვოი. შენ კი ნერვიულობდი. მაქსიმიც ჩამოვიდა?

მარიანა. მოფრინდენ ჩვენი ბედურები. ანკა რეფერენტმა ქვემო პოკოსში წაიყვანა. თურმე, სამი დღეა მოულოდნელად ელოდებოდა.

სტანოვოი. იპოვა მაგანაც ამფსონი, მოიცა, მოიცა, პეტია ელოდებოდა ანკას?

მარიანა. ეტულება, ვერ შეამჩნიე, რომ ჩვენი უმცროსი გოგონა კარგახანია დაქალდა.

სტანოვოი. კი მაგრამ, ანკა და რეფერენტი?.. არა, რაღაც ერთმანეთთან ვერ დამოკავშირებია...

მარიანა. დარდი ნუ გაქვს, დავაუშვირდებიან. ანკა რეფერენტს, თურმე, პეტკას ეძახის.

სტანოვოი. მარიანა, რეფერენტებთან ხუმრობა კარგს არაფერს მოიტანს. რა თქმა უნდა, უცლოლო უფროსს შეუძლია ქალიშვილთან ერთად გასციროს, თანაც, თუ შინ არის შევებულებით ჩაისუსული, მაგრამ იხიც არ დაგავიწყდეს, ამას შეიძლება ათასი კული გამოაზან, პენსიამდე კი ხუთი წევდი დამარჩა, არჩვენებიც კარზეა მომდგარი. ერთი აქ მოვიდეს ეგ ქალბატონი! (სახლს კართან მიხსული სტანოვოი შეჩერდება). მარიანა, ავეცი რა უუავი?

მარიანა. საქამისიო მალაზიაში ჩავაბარე. თათბირზე რომ მიდიოდი. მაშინ ვერაფერი შეამჩნიე?

სტანოვოი. მარიანა, მე შენ რა ვითხარი?! დაგავიწყდა?

მარიანა. ყველა ახალ ავეცს უიღულობს და ჩვენ სხვაზე ნაკლები რითი ვარ? რა, პროკურორის ცოლს მოუღებდა ღუღუოვიკო და ჩვენ გავაყენდა?

სტანოვოი. მაგდენი ფული მე არა მაქვს, მგონი გაგაბებად გიოხარი. არც მგონია უახლოვს ხანში მიქნება.

მარიანა. ღმერთო ჩემო, თურმე ფული არა მაქონია! ნეტა ფულზე როდის შეგაწახე?

ტაიხა (შემოდის). კარგით, რა მოგივიდათ. (აკოცებს მამას). მაგ ლაპარაკს სჯობია სუფრა გავშალოთ. ციმბირული დელეკატესები ჩამოვიტანე.

სტანოვოი. შენ და მაქსიმმა როგორ გადაწვიტეთ. ჩვენთან დარჩებით თუ შევებულებას სადმე ზღვის სანაპიროზე გაატარებთ?

მარიანა. ტაიხა, წამო. სუფრა გავშალო (მარიანა და ტაიხა გადიან. შემოდის პარასკოლ პარასკოლკა. ბატონო ფედორ, აქტივი ახლავე გაჩნდება. ცოლებისთვის არაფერი მოიტყვამს, იღაც მოკლენ).

სტანოვოი. იხილია მაკლია! რა ჰქენი, დაახტე?

პარასკოლკა. ისტორიის მანწავლებლების ანგ

რისით ჩვენი ქალაქი ორას ორმოცდაცხრა წლის უყოფილა.

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. სწორად მაგას ველოდი. ორას ორმოცდაცხრა წელიწადი თუ იცი, რას ნიშნავს ეს? ეს ნიშნავს, რომ კარს მოგვადგა ჩვენი ქალაქის ორას ორმოცდაათი წლის იუბილე. გაიგე, ლავრენტი? ეს ხომ საიუბილეო თარიღია! ახლა გიჩვენებ სივრცს, ამხანაგო კოვალენკო! (შემოდიან პაროკონი, კატალონსკი და სამოკრუტი).

კ ა ტ ა ლ ო ნ ს კ ი. მშვიდობით დაბრუნებას გილოცავთ, ბატონო ფედორ!

პ ა რ ო კ ო ნ ი. ახალს რას გვტყვით?

ს ა მ ო კ რ უ ტ ი. რა მოგილოცოთ?

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. აქეთ მოგილოცავთ! ქალაქი ვალაქების პირზე მიიყვანეთ, ქვემო პოკოსმა ყველა მარტენებლებით გაგვისწრო. ფეხბურთშიც კი გვაჭობა!

ს ა მ ო კ რ უ ტ ი. ეგ შემთხვევით მოხდა. სიყვარული გულდამწვარ ჩვენს შვიკებს სწორედ თამაშის წინა დღეს გადაუღუღრწავს...

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. აღარ გამოგელია ვასამართლებელი საბუთი. მეც ავღებთ და კარში შენ დაგაყენებ! კატალონსკი, შენი ორკესტრი რა დღეშია, კაპელ-მაისტერი იპოვე?

კ ა ტ ა ლ ო ნ ს კ ი. ბატონო ფედორ, კაპელმაისტერი რა სათქმელია. ჩემს ორკესტრს მესტრო ხელმძღვანელობს. მენახანტა სახულე ორკესტრს მოვტაყა!

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. რამეს თუ უკრავენ?

კ ა ტ ა ლ ო ნ ს კ ი. როგორ გეკადრებთ! რომ უბრძანოთ, „მესტრო, ტუში“, მერე ველარც გააჩერებთ. წუღან ერთ ადილას ვთხოვე, მწვადები შეეწეთ. იქნებ დამერცა?

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. რა დროს ეგ არის! საქმის ხალხი გქვიათ თქვენ?! მწვადების მეტი არაფერი გახსოვთ! (ხელქვეითებს მრისხანე შეერას ვადააუ-ლუბს).

პ ა რ ო კ ო ნ ი. (ველარ მოითიმნს, წამოხტება). ხელმეორედ მოგახსენებთ: რელიზაციით ასი და ორი მეთაფია...

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. სამეხვე სამაქრო დგას?

პ ა რ ო კ ო ნ ი. სამეხვე დგას, მაგრამ მტკიცედ გვჭირა...

(სტანოვი ხელის მოჭრაობით პაროკონის სიტყვის შეაწყვეტინებს და მხერას სამოკრუტზე გადაიტანს).

ს ა მ ო კ რ უ ტ ი. (გაუბედავად). კოლმურენობამ ყველა გემა გადაჭარბებით შეასრულა.

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. ერთი სიტყვით, სადღეისოდ ასეთი სურათი გვაქვს...

პ ა რ ო კ ო ნ ი. ბატონო ფედორ, მალე დაგვიხატეთ ეგ სურათი, თორემ დღეს ჯერ არ მისაღილია და ამდენ ნერვიულობას ვერ გავუძლებ.

ს ტ ა ლ ო ნ ს კ ი. მწვადები გველოდება. იქნებ დაბრუნდეთ?

ს ა მ ო კ რ უ ტ ი. ხომ გითხარა. დამაცადე-მეთქი! ლავრენტი, დაჭეკი და ოქმი დაწერე: ჩვენმა ქვემო პოკოსელმა კეთილმა მეზობლებმა და მეგობრებმა, რომლებსაც ვებრძვი... არა, არ ვარგა.

„ვეგიზობით-თქო“ დაწერე, ზემო პოკოსელსაც ყველა გავით აჭობეს. მუ გამოძიხა ხელმძღვანელობამ და შემახურა... მართლა ეგრე უნდა იქნებოდა „შემატუბონა-თქო“. შემატუბონა ის დღეობაა, ხა, სადასეც მივიყვანეთ ჩვენი ქალაქი. ითქვა, თუ ვერ გამოვასწორებთ მდგომარეობას, დაკვეთული თანამდებობებიდან კინფისკერით გაგვკრიან... ეს ბოლო ორი სიტყვა წაშალე. „ხელახლა აღგვზრდიან-თქო“.

პ ა რ ო კ ო ნ ი. ხელახლა აღგვზრდიან. მზად არის, ბატონო ფედორ!

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. მე მტკიცედ აღვუთქვი ზემდგომ ორგანოებს, რომ მდგომარეობას გამოვასწორებთ. აბა, რას იტყვით, იქნებ ვინმეს გაქვთ რამე აზრი, წინადადება?

პ ა რ ო კ ო ნ ი. ასე ჩაქწერ: არავის არა აქვს არც აზრი, არც წინადადება.

პ ა რ ო კ ო ნ ი. რა მოხდება, რომ... არა, არა...

ს ა მ ო კ რ უ ტ ი. იქნებ... არა, არც ეს გამოგვადგება.

კ ა ტ ა ლ ო ნ ს კ ი. ჩემის აზრით, დადგა დრო, რამე ისეთი მოვიგოქმედოთ, რომ მარტო რაიონი და ოლქი კი არა, მთელი რესპუბლიკა ავლაპარაკოთ.

პ ა რ ო კ ო ნ ი. მართალია ვიწერ: სახელი უნდა გავითქვათ.

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. თქვენი წყალობით კაცი სახელს უფრო ვაიტებს... როგორც ვატყობ.

პ ა რ ო კ ო ნ ი. ჩვენი უნდა. არა, არა.

კ ა ტ ა ლ ო ნ ს კ ი. ავაშენოთ ტურისტული კემპინგი — ჩვენებც დაისვენებენ და უცხოელებიც. ჩავატაროთ სიმპოზიუმები.

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. ჩვენს ტურისტებს მარტო სასადალო აინტერესებთ, მაგრამ უცხოელმა აქ რა უნდა აეთოს? არც ძველი ეკლესია გვაქვს და არც დანგრეული ციხე-სიმაგრე.

კ ა ტ ა ლ ო ნ ს კ ი. ბუნებით დატენენ. ახლა ბუნება ნანგრევებზე ძვირად ფასობს, სულთა მარცხ გვაქვს, მშვენიერი ტყეც. საღამოობით ცეკვები გავმართოთ. ჩემს მესტროს გახეხრდება კიდევ.

პ ა რ ო კ ო ნ ი. ისევ მომსახურების სფეროს გადასწვდით! ტურისტი, ამხანაგო კატალონსკი, გარმონის ხმაზეც კარგად იცეკვება.

კ ა ტ ა ლ ო ნ ს კ ი. მაშ, ავადგეთ და ერთხელ კიდევ გავთხაროთ მდინარესთან სკვითური ყორღანი. იქნებ რამე ვიპოვოთ.

პ ა რ ო კ ო ნ ი. ყორღანის გათხრას სამი წელი მაინც მოუწოდებთ, სახელი კი დაუყოვნებლივ უნდა გავითქვათ. ვიწერ.

პ ა რ ო კ ო ნ ი. სამეხვე ფაბრიკა ავაშენოთ. ხალხს ძეხვი უნდა.

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. გუყოფათ მარჩიელობა. ლავრენტი, ეგ ახლაუღდა წაშალე. ახლა მე მომისმინეთ: თათბირის შემდეგ რესტორანში წავადით. კატალონსკი, რა გაციენებს? ხომ იცი, მე დიეტაზე ვარ.

პ ო ლ ა, რესტორანში ვილაცამ ჩამაწვეთა, კოვალენკო ქვემო პოკოსის ორასი წლისთავის აღნიშვნას აპირებსო. ალბათ, ხვდებით, რომ ასეთი დიდი იუბილის დროს ბევრ რამეს გაახერხებენ.

სამოკრუტი. ეგ ხომ ეგრა.
 სტანოვი. ქალკასე გაიმშენიერებენ. საიდუმლოდ გამანდებ, იუბილესთან დაკავშირებით სიას აღგენენ აქტივის დასახილდოვებლადო. ხედავო, რა ჩაუფიქრებია?!

პარასოლკა. აი, ეს მესმის! ვიწერ!
 პარასოლი. რა თავი აქვს!

პარასოლკა. ბატონ ფედორამდე მაინც ბევრი უკლია!

კატალონსკი. არც ჩვენა ვართ უციები. უაღლო-ლოლ სასმელების ჩემი ქარხანა უქანსკენლ ბო-ლოლამდე იბრძოლებს! შე დიდი აღმოჩენის ზღურბლთან ვდგავარ და სულ მალე სახელს მთელ რესპუბლიკაში გავითქვამ. იქნებ, მთელი კავშირც ჩემზე აღაპარაკედეს...

სამოკრუტი. ბატონო ფედორ, მზად ვარ შეუსრულებელი შევასრულო!

სტანოვი. ბარაქალა! მაგრამ... ლავრენტი, რაც აქ ამით ილაპარაკეს, ყველაფერი წაშალე. ამხანაგებო, ფრთები გაკლიათ, ფრთები. გეკითხებით: განა შეძლება, რომ ქვემო პოკოსი შემოზე ხნოვანი იყოს? ამ კითხვას კი პასუხი ერთი აქვს: არა და არა!

კატალონსკი (ტაშს უკრავს). მიგზავდით, ბატონო ფედორ, მიგზავდით!

სტანოვი. ლავრენტი, ჩვენი ქალაქი რამდენი წლის უოფლია?

პარასოლკა. ორას ორმოცდაცხრისა.

სტანოვი. გაიგონეთ? ასე რომ, ვიწყებთ ორას ორმოცდაათი წლის საიუბილეო მზადებას!

კატალონსკი. შევადგენთ სიას და... ბატონო ფედორ, შეიძლება დავრეკო?

სტანოვი. ნუ ხარ სულსწრაფი. ახლა გეგმას გაგცნობთ. უპირველესად ქალკასე შემოსასვლელთან ავაშენებთ თაღს — თხუთმეტი მეტრის სიმაღლის კარიბჭეს.

კატალონსკი. გენიალურია!.. არც ახლა დავრეკო?

სტანოვი. ავაშენებთ ორას ორმოცდაათ ჰავლიან შადრევანს!

(ყველანი დარეტიანებულბევიით დუმან).

პარასოლკა. აკი ვთქვა: კოვალენკოს ბევრი უკლია-მეთქი! ბატონ ფედორს მინისტრის თავი აქვს. ვიწერ.

კატალონსკი. ეს ამბავი აუცილებლად უნდა აღინიშნოს!

სამოკრუტი. მერე ამ გეგმას ვინ განახორციელებს?

სტანოვი. ვინა და შენი! ლავრენტი, ჩაიწერე.

სამოკრუტი. ვერ შევძლებ.

სტანოვი. უნდა შეძლო.

კატალონსკი. ამხანაგო ქრისტეფორ, ნთუთ არ გესმით, ამ საქმემ უნდა გამოგვაჩინოს?!

სტანოვი. მაშ ასე, მშენებლობას ვავალებ ქრისტეფორ საპოკრუსს.

სამოკრუტი. სად ვიშოვო საშენი მასალა, მუშახელი?!

სტანოვი. ყველანი მოგვებმარებით, მხარში ამოგადებთ. თალე და შადრევანიც ჩაქრწაფრად უნდა აშენდეს. ზემო პოკოსი არასრულდეს! ქვემო. თუ რამ ძალეები გავგანია, თალისა და შადრევნის მშენებლობაზე უნდა გადავიხროლოთ.

კატალონსკი. ახლა მწვადებსაც მივხედოთ. პარასოლი. სიას ვინ შევადგენს?

სამოკრუტი. ყველამ კარგად იცით, რა გულის-ყურით ვეკიდებ სარეაგადოებრივ დავალებებს...

კატალონსკი. ხელმეორე რომ არ გვიარგა! შენ რომ რეზოლუციას წააწერ ხოლმე, მილიციის ექსპერტებსაც გაუჭირდებათ გარჩევა.

სამოკრუტი. მე ხომ არ ვიჩემებ... მაგრამ თუ მოხოვენ...

პარასოლი. მერედა, ვინ გთხოვა? მე მედალი მაინც მაქვს მიღებული, შენ კი, კვარტლის მაჩვენებლების მიხედვით...

სამოკრუტი. ჩილდოებს კვარტლის კი არა, მთელი ცხოვრების მაჩვენებლების მიხედვით დაგვირიგებენ.

სტანოვი. ჩვენ თავდაბალი ხალხი ვართ და ჩილდოებზე ნუ ვიფიქრებთ, მაგრამ შემდგომი ორგანოები თუ მოითხოვენ, სიას ლავრენტი პარასოლკა შევადგენს.

კატალონსკი (ტაშს უკრავს).. უყეთესი კანდიდატურა არც მეგულებათ! (პარასოლკას გადაკოცნის). კინოშენაიკოსად რომ მუშაობდა, ჭერ კიდევ მაშინ ვთქვი, ამისგან კაცი დადგება-მეთქი.

მარიანა. (სახლიდან გამოდის). სახლში შემოდით, მიტკა კოვალენკო ლაპარაკობს რადიოში. თურმე ორასი წლისთავის გადახდას აპირებს.

(ყველანი სახლში შედიან. ამ დროს ლობეს მოადგებიან ცნობისმოყვარე ზემოპოკოსელი ჭორიკენტი. ჭერ გამოჩნდება ვაბელუი პავლინა სამოკრუტი, მერე — ცხვირწვეტიანი ოქსანა პაროკონა, სულ ბოლოს, მოდურად გამოპირანული შაია კატალონსკი).

პავლინა. გოგობო, მომეყვით! სიების ამბავს მაინც შევიტყობთ.

ოქსანა. მე მრცხვენია. სვეტლანა მაინც მოვიდოდეს.

პავლინა. გამოიპირანება და ისიც მალე მობრძანდება. თავის ადვოკატს ეკობტაევა (შეიხედავს სახლში). ლავრენტი ინდურით გაფხორილი დააბიჯებს, აქაოდა, სიის შედგენა მომანდესო.

ოქსანა. ლავრენტი ახლა არ უქუთ სვეტანს? მე, მაგალითად, შემრცხვებოდა.

პავლინა. მე უქუქ?

შაია. მეც იქ ვიყავი.

პავლინა. რა საქებარი კაცი ევა მყავს! ჩვენთან დაბადების დღეზე იყო და სვეტანს იმდენი ცეკურკრა, სანამ სულ არ დამიმტრია ფიკუსი.

შაია. არ გეკადრებათ ეგებოთ ლაპარაკი, ქოლბატონო პავლინა. მგონი, კულტურული ქალი ბრძანდებიან. ალბათ, პეილის როჩანებსაც კითხულობთ...

პავლინა. სიმათლე მიყვარს. ეს არის ჩემი ერთადერთი ნაჟლი, აი, სვეტლანაც გამიჩაყუნდა, მე-

რე რის გამო? გულახდილად რომ ვუთხარი, ამ ერთ წელიწადში ძალიან დაბერდი-ქეთი? ტყუილ ვუთხარი?

ოქსანა. ასეთ რამეს მეგობარს არ ეტყვიან. მე, მაგალითად, შემრცხვებოდა.

პავლინა. თუ გინდა, ერთ რჩევას შენც მოგცემ. მაგ დეტას დროზე მოეშვი, თორემ შენი გრიგორ ავხედ-დავხედავს, მოგაფურთხებს და სხვა-სთან გაიქცევა.

მაია. ეთიკაზე წარმოდგენა არა გქონიათ. თქვენი შეუღლე კი სავსებით კულტურული კაცი ჩანს.

პავლინა. რაც შენია, ჩემიც ისა... ბატონი კატალიონსკი დისერტაციას როდის დაამთავრებს?

მაია. დრო დადგება და დაამთავრებს. ყველაფერს თავისი დრო აქვს. სულ გამუდმებით ხომ არ წერს, ზოგჯერ ფიქრობს. ამასაც დრო უნდა.

პავლინა. მოაზროვნე! მაგან რა უნდა დაწეროს?! მაია. მე გთხოვდით, რომ... ჩემმა ქმარმა მსუბუქი მრეწველობის ინსტიტუტი დაამთავრა დაუსწრებლად. მთელი სამინისტრო ათავსებს.

პავლინა. სამინისტროდ ზომ არ აშაადებ?

ოქსანა. ქალბატონო პავლინა, თქვენი მოსაწონი ვერაფერი ვნახეთ. მე, მაგალითად, შემრცხვებოდა.

პავლინა. მეც სულელი ვარ, თავს რომ გიყადრობთ. (სახლში შეიხედავს). ნეტა რაზე საუბრობენ? საწყალი მარჩანა დარდმა გააშვა. ეგეთი შეილების პატრონი კიდევ კარგად არის. ერთი მატარებლებს დასდევს, მეორე — ქმარს გამოე-ქვა.

მაია. ეგ საიდანა შეთხზეთ? ტაია შებუღლებით ჩამოვიდა, ანკა კი, მშვენიერი გოგონაა.

პავლინა. კურში სხედხართ! ტაია მაქსიმს გამოექვა. ეგაც თქვენი იმ მშვენიერმა გოგამ კი რეფერენტი მშაჩის ბიუროში წაათრია, საბრალო პეტრას ენა ჩავარდნია, ანკას „უიგულში“ ძალით ჩაუსვამს.

ოქსანა. რას არ იტყვით. მე, თქვენს ადვილას, სირცხვილით დავიწვებოდი.

პავლინა. ოი, სვეტლანა მოდის. ეს რა ჩაუსვამს? ეგაც იტყვის, გემოვნება მაქვსო. (შემოდის სვეტლანა).

სვეტლანა. ისევ აქ არიან?

პავლინა. გოგოებო, ახლა ჩვენც უნდა დავიწყოთ საუბილეო მზადება, რაღაც-რაღაცეები შევიყიროთ.

მაია. რა თქმა უნდა! საბატიო სტუმრებთან ჩვენც ხომ უნდა გამოვჩნდეთ. მე პირადად ერთი ხეირინი კაბაც არა მაქვს.

პავლინა. მაგას კი მართლაც ამბობ. შენს ტანზე ერთი კაბა კარგი ვერ ვნახე.

მაია. ბოდიში მოიხადეთ, მთელ ქალაქს ჩემს კაბეზე რჩება თვლი... პირველ რიგში კი თქვენ, ქალბატონო პავლინა.

პავლინა. ტყუილია ყველამ იცის, რომ საკუთარი მკერავი მყავს. ავე, სვეტას შეხედეთ, რა მშვენიერი კაბა აცვია. ახლა შენ თავსაც დააკვირდი, მკერდი შენ არა გაქვს და წელი.

მაია. რა ვიცი, ქუჩაში ყველა მე შემომყურებს და... ამას მივიჩვიე კიდევ.

პავლინა. მაგხელა წამწამები რომ მივიწებო, შემომხედვენ კი არა, გუნდ-გუნდად დამრდვენებას კაცები. მაია, ნუ გწუხის, ხომ იცის სიმშვენიერე ვერ ვულალატებ. გახსოვთ, შარშან ჩვენმა ოქსანამ თმის პარიკი რომ იყიდა. ჰოდა, ერთ დღესაც საბავშვო ბაღში იმ პარიკით დამშვენებული რომ გამოცხადდა. ბავშვებს ენა ჩავარდნიათ. ერთი ამბავი ამტყდარა. განათლებიდან კომისიაც გამოუძახიათ!

ოქსანა. ტყუილია! მე, მაგალითად, შემრცხვებოდა...

პავლინა. ძვირფასო ოქსანა, ის პარიკი სჯობს სვეტლანას გადაულოცო, თორემ ისე ნერვიულობს, სადაცაა თმა დასცვივა.

სვეტლანა. ქალბატონო პავლინა, ოჯახში სარკე არა გაქვთ?

პავლინა. გოგოებო, მე ხომ თქვენი სიკეთე მინდა. (სახლში შეიხედავს) ნეტა რაზე საუბრობენ? რა დღეში ჩავარდნენ, აღარც სკამი აქვთ და აღარც მაგიდა. ლუდოვიკო პროკურორის ცოლს გაატანეს. იატაკზე მოუწევთ ძალი. (სახლიდან გამოდის ტაია).

ტაისა. გამარჯობათ! რატომ შინ არ შემოხვალთ?

პავლინა. ღმერთო, როგორ დამშვენებულხარ! მარტო ჩამოხვედი?

ტაისა. წამობრძანდით, შინ წამობრძანდით.

მაია. უხერხულია, კაცებს ხელს შეუშლით.

პავლინა. წავიდეთ. უჩვენოდ მიივცე ვერაფერს გადაწყვეტენ. (პავლინა გაბედულად შედის სახლში, მას დევნიან მისდევენ დანარჩენებიც. ამ დროს გამოჩნდება მაქსიმის, ხელში ჩემოდანი უჭირავს, მხარზე ლაბად ვადაუქიდა).

მაქსიმ. ტაისა, გამარჯობა!

ტაისა. ჩემი ბარათი წაიკითხე?

მაქსიმ. ზეპირად ვისწავლე: მე ბევრი ვიფიქრე და ბოლოს მივხვდი, რაში მინდა უბრალო ადამიანური ბედნიერება, რასაც შენ მემჩანოხად თვლი. მინდა სითბო და სიმშვიდე.

ტაისა. ჰო, მართლაც მენატრება ოჯახური სითბო და სიმშვიდე. ძალიან გთხოვ, მაქსიმ, ახლავე უკან გაბრუნდე!

მაქსიმ. კარგად მოიფიქრე?

ტაისა. საბოლოოდ გადავწყვიტე. გემუდარები — წადი არ მინდა, ჩვენებმა განაზონ.

მაქსიმ. პური მიივცე მაკამე, ნამგზავრი ვარ.

ტაისა. აქ მომიცადე, რამეს გამოგიტან (შედის სახლში).

ანკა (შემოდის) მაქსიმ?! ტაისაც ჩამოვიდა?

მაქსიმ. ტაია ჩემზე ადრე ჩამოვიდა

ანკა. სახლში რატომ არ შეხვალ?

მაქსიმ. არ უბრძანებიათ.

ანკა. იჩხუბეთ?

მაქსიმ. დავშორდით.

ანკა. (თითს საფეთქელთან მიიტანს). შეიშალე?

მაქსიმ. რა გიკვირს? ახლა განქორწინება მოდისა.

ანკა. წამო, უცებ შეგარაგებთ.

მაქსიმ. აზრი არა აქვს. როგორ გამოცვლილხარ! შენ წერილსა და სურათს სახსოვრად ვინახავ. მაშინ კიენებანი პატარა გოგო იყავი.

ანკა. ბავშვური სისულელეები... შეშედექლასელი გოგონები საკუთარ გმირებს იგონებენ ხოლმე.

მაქსიმ. ასე რომ, შენი გმირი ვყოფილვარ?

ანკა. მხოლოდ ერთ-ერთი.

მაქსიმ. ისევ მატარებლებს დაუყვები? გათხოვებას არ აპირებ?

ანკა. ვცდილობ. ეს-ესა მამის ბიურაში მყავდა ერთი ყმაწვილი.

მაქსიმ. ვინ არის ეგ ბედნიერი?

ანკა. ჩემი მეზობელი.

მაქსიმ. პეტკა?

ანკა. ახლა ის პეტკა კი არა, რეფერენტი გახლავს! მაქსიმ. უჩაღ, პეტკა! მაგრამ არა მჭერა.

ანკა. რა არ გჭერა? ახლა მარტო განქორწინება კი არა, ასაკობრივი სხვაობაც მოდამოა.

მაქსიმ. მოხალისეად გქონია საქმე.

ანკა. ნაადრევია. პეტკა, ასე ვთქვათ, გამექცა...

მაქსიმ. გაგექცა?

ანკა. ლაპარაკში გავერთე და მანქანა ნაყინის სახიდარს დავაჯახე. მილიცა მაშინვე იქ გაჩნდა. რეფერენტმა კი თავს უშველა.

მაქსიმ. აუ, რა ვეჯაკო უყოფლი! ახლა რას აპირებ?

ანკა. სხვას ვიპოვი. გერ ლენინგრადს მოვივლი და თუ მომესურვა, ხუთგერაც გაუთხოვდები. გინდ ლეობით და გინდ კუბოს კარამდე.

მაქსიმ. ძალიან გამოცვლილხარ.

ანკა. მარტო მე გამოვიცვალე? ყველაფერი შეიცვალა. აგე, უარუატებმაც მივატოვეს, ძალიან ვწუხვარ, იმედი რომ ვერ გაგიმართლეთ, ძვირფასო ამხანაგო, მაგრამ შემიძლია დავიფიცო, საწერებრებს მუდმივად ვიხდი. ოღონდ, საზოგადოებრივი დავალებების შესრულებით ვერ დავიტარაბებ. ისეთი სამუშაო მაქვს, დღეს აქა ვარ, ხვალ იქა... (მიუახლოვდება). ის დღე თუ გახსოვს, კომკავშირში რომ მიმიღე? როგორ ვღელავდი. დამე თეთრად გავათენე და კომკავშირის რაკოების მდივანს სამიჯნურო ბარათი მოგწერე. შენ და ტარსამ ალბათ ბევრი იცინეთ, არა? (შემოდის ტარსა, ანკას გადაეხეხება).

ტარსა. ძლივს არ გნახე!

ანკა. თმა შეიკრიბე? ისე უფრო გიხდებოდა.

მაქსიმ. არ დამიჭერა.

ტარსა. (მაქსიმს უწვდის ქაღალდის პარკს). დაგავიანდება.

(სახლიდან გამოიხედავს პავლინა და ისევ მიიმალება).

მაქსიმ. ტარსა, ერთი წუთით მაინც მომიხმინე.

ტარსა. მაინც არაფერი შეიცვლება. იჩქარე, შენი მატარებელი ერთ საათში გადის.

მაქსიმ. ამ მატარებელზე ბილეთს ალბათ ვერც ვიშვოვი.

ტარსა. ანკა სადგურამდე ჩაგაცილებს და ბილეთსაც გიშვოს.

ანკა. გაგიუღით?!!

ტარსა. ანკა, ნუ ჩაერევი.

მაქსიმ. რა გაეწუბა, მშვიდობით, ტარსა.

(მიღის).

ტარსა. მშვიდობით.

ანკა. შენც იტყვი რა... (მაქსიმს გამოეკიდება).

(სახლიდან გამოდის პავლინა სამოკურტი).

პავლინა. ღმერთო, ისე წაიდა, სახლში არც შემოსულა! კარგად ვერ მოიქციე. თუ იცი, უმჩროდ ცხოვრება რომ...

ტარსა. ქალბატონო პავლინა. მე თქვენთვის რჩევა არ მიკითხავს! (ტარსა სახლში შედის).

პავლინა. ესეც შენი ტარსა... ნეტა, მაქსიმო როგორ უძლებდა.

(სახლიდან გამოდის სტანოვი და სტუმრები).

სტანოვი. ხომ გაიგონე?!!

პარასოლკა. სად ორასი და სად ორას ორმოცდაათი წლისთავი!

კატალონსკი. ბატონო ფედორ, რა გენიალურად მოიფიქრეთ ჩვენი იუბილე.

მაია. უკეთესს კაცი ვერც ინატრებს!

კატალონსკი. მე ქედს ვიხრი თქვენი კუთვანების, თქვენი ზელმძვანელობის ტაქტიკისა და სტრატეგიის წინაშე! იქნებ დამერცია? მწვადები შეწვან.

სტანოვი. უპირველესად საქმე და ისევ საქმე, კატალონსკი!

პარასოლკა. საუბრილო მზადება აქედანვე უნდა დაიწყეთ. ფეხზე დაუყენოთ პრესა, რადიო, აგიტატორები, მოვიწვიოთ ტელევიზია.

სტანოვი. კარგი აზრია, მაგრამ ტელევიზიის მოწვევა ნაადრევია. ახლა დღის წესრიგში ორი ობიექტი დგას: ქალაქის შემოსასვლელთან ასაშენებელი ტრიუმფალური თალი და შადრევანი. აი, ის ორი ვეშაბი, რასაც უნდა დაეურნოს ზემო პოკოის მომავალი სახელი და დიდება! გასაგებია?

კატალონსკი (ტარსს ურავს). გენიალურია!

მაია. ბანკეტიც გვექნება?

პარასოლკა. ბანკეტი კი არა, მიღება... ყველანი ფეხზე ვიდგებით.

მაია. ძალიანც კარგი! ბოლოს და ბოლოს ჩვენც ხომ კულტურული ზალბი გვექვია.

პაროკონი. რა დრო დადგა... რა თქმა უნდა, ფეხზე დგამოვლაც შეიძლება ჰამა, მაგრამ გემოს ვერ ჩაატან. ერთხელ ეგეთ მიღებაზე მეც ვიყავი, ვერც ბოთლს მივწვდი, ვერც საუშველს, მთელი საღამო ფეხზე ვიდგე და ხელში ცარიე თეფში მექრია.

მაია. დროა ჩვენც ვეწიოთ კულტურას.

კატალონსკი. ახლა მთელი ევროპა და აზიის ნასაღვრული ნაწილი მხოლოდ ზეზეულა ს და ჰამა, ამხანაგო პაროკონი.

პაროკონი. ყველა ნასწავლი გახდა.

სტანოვი. კულტურა უდიდესი სიკეთე გა!

პაროკონი. განა მე წინააღმდეგი ვარ, ბატონო... ჩვენც შევვიღოთ ევროპელებს მივ მაგრამ გემოს ვერაფერს ჩაატან და, რად

პარასოლკა. მე ყველასთან ერთი თხოვნა ბა: მიღებაზე თვლით არ დამანახონ..კაბე

სტანოვი. ამხანაგებო, მოვარ თემას გადაე

ვიეთ. ლავრენტი, ჩაიწერე: თაღისა და შადრევნის მშენებლობა ევალება ამხანაგ ქრისტეფორ სამოკრულს.

სამოკრუტო. ორივეს ვერ გავწვდები.

სტანოვოი. სხვა გზა არ არის. საშენებლო მასალებით კატალონსკი და პაროკონი მოგამარაგებენ.

პავლინა. ყველაფერს რომ ჩემს ქმარს ავალებო. პაროკონისა და კატალონსკისაც ხომ აბიათ მხრებზე თავი.

მაია. უყავრავად, მაგრამ ჩემს ქმარს მშენებლობა არ ეხება!

ოქსანა. მე, მაგალითად, შემრცხვებოდა...

სტანოვოი. ზედმეტი ღაპარაკისაგან თავი შეიკავე! (სამოკრუტს). ტრიუმფალურ თაღს ჩემი პაროკონი მიხედვით ააშენებენ. შადრევანთან და-დავამეღელ ფერებიც კატალონსკი შეუკეთებს.

პარასოლკა. ბატონო ფედორ, რამდენი ფერია დაგვიპირდება?

სტანოვოი. ერთი დუფინი ჩაიწერე. გრაგორი, შენს იკმინაძიში პატარა რკინის უფთი დაამზადებინე. იმ უფთით ჩვენს შეღობაშვილებს წერილს დავუტოვებთ, რომ თაღი აშენდა...

კატალონსკი. ...ჩვენი ძვირფასი ბატონ ფედორის ნიციბატივით! (ტაშს უყრავს) და ყველანი ხელს მოვაწერო. შთამომავლობას ხომ უნდა დარჩეს...

სტანოვოი. შეიძლება ყველამ ვერც მოაწეროს. ვინც გეგმის ჩააგდება, იმას სახალხო კონტროლის აქტებზე მოუწევს ხელის მოწერა.

მაია. იმედია, ქაღალხს ვევიწყება პატივით...

სტანოვოი. ქალები მშაჩის ბიუროში... (კატალონსკის, პაროკონის) ამხანაგ სამოკრულს ხვალვე გადაეცით საუკეთესო მშენებლები და მთელი ტექნიკა. დრო აღარ ითმენს.

პარასოლკა. ყველაფერი ჩავიწერე.

სტანოვოი. განათება არ დავაიწყებდეთ. სადაც კი შეიძლება. ყველგან ნათურები ჩამოკიდეთ.

პავლინა. მაგასაც ჩემს ქმარს ავალებთ?

მაია. ო, რა დიდებული სანახაობა იქნება! სინათლეობი. მუსიკა, ცეკვები... ღმერთო, მე კი სულ არა ვარ მზად. ერთი ხეირიანი კაბა არა მაქვს.

პავლინა. შენ სულ ცეკვები გიღანდება, მე და ჩემი ქმარი კი წილში უნდა გავწოდეთ!

პარასოლკა (სახლიდან გამოდის). ჭერ ისე აქა ხართ? ბატონ ფედორს დღეს არც დადუსებო!

ოქსანა. ეგ რა ღაპარაკია. მე, მაგალითად, შემრცხვებოდა.

მაია. იქნებ ბიბლიოთეკაში წავიდა? პავლინა. აკი გითხარით, „უტიგულს“ მოახტა-მეთქი. ანკამ მაქსიმი წაიყვანა სადღურში.

პარასოლკა. რომელი მაქსიმი? პავლინა. განა რამდენი გვაყო?

მაია. რას არ მოიგონებთ! ოქსანა. მე, მაგალითად, შემრცხვებოდა...

პავლინა. ბოდიში მოიხადეთ. ტუთილი ჩემს დღეში არ მითქვამს. ტანია მაქსიმს დაშორდა. სამუდამოდ მშვიდობითო, უთხრა. ერთმანეთს არც კი აკოცეს. ანკამ მაქსიმი სადღურში წაიყვანა. დანარჩენი თვითონ გააკრეო. მე ჩემს ქმარს უნდა მივხმარო სახელმწიფოებრივი საქმის განხორციელებაში. საწყალს რამდენი რამ დაავადებს, მაგრამ, ბატონო ფედორ, იმედი გქონდეთ. ყველაფერს პირნათლად შევასრულებთ! (მიდის).

სტანოვოი. (მარიაანს). სედუქსენი გამოშობანე. (მარიაან აწეღის აბს და ქიტი წყალს). გამაგებინე, ჩვენს თავს რა ამბავია?!

მარიაანა. ლქალქა პავლინას არ იცნობ? დეჩიკრე. მაქსიმი აქ არ ყოფილა.

სტანოვოი. მართლა დაშორდნენ? მარიაანა. ცოტა წაუკისკლავებით, მერე რა მოხდება?

სტანოვოი. ანკა სადღაა? მარიაანა. ახლავე მოვა (მიადგება ლობეს). პეტია!

პეტია!

სტანოვოი. აბა, რა შენი პეტიაა რეფერენტი... რას იფიქრებს.

მარიაანა. ზოგისთვის რეფერენტია, ზოგისთვის კი უზრალოდ — პეტია. ფედორ, უკვე იყვნენ მშაჩის ბიუროში.

სტანოვოი. მშაჩის ბიუროში? მარიაანა. ჰო, შენი ქალიშვილი და რეფერენტი. რა კულტურული კაცია, რა თავაზიანი. ანკაც გაგიყვებთ უუვარს! ასე მიოხრა, ანკას ხატება მინათებსო. შენ თუ გითქვამს ჩემთვის ექვითი რამ?

სტანოვოი. არ მითქვამს, მაგრამ ექვითი გეპარება, რომ მინათებს? მე ხომ დღის სინათლეს ვერც ვხედავ. ასე რომ, შენა ხარ ჩემი მანათობელი.

მარიაანა. ოჰ, კულტურა გაკლია, ფედია, კულტურა! (შემოდან რეფერენტი და პარასოლკა. პარასოლკას ხელში უჭირავს ერთი ბორლი „კაბერნე“. ორივენი ნასვამები ჩანან).

რეფერენტი. ბატონო ფედორ, მოხარული ვარ, რომ გხვდავთ!

სტანოვოი. მეც, მეც მოხარული ვარ, ძვირფასო. პარასოლკა. მეც. საოცრად მიხარია. პირადად მე და ამხანაგმა რეფერენტმა „კაბერნე“... ბატონო ფედორ, ყველაფერზე მოვიღაპარაკე (სახეი-მოდ). ტრიუმფალურ თაღზეც, ფერებიან შადრევანზეც, ორას ორმოცდაათზეც, ისე, ორას ორმოცდაათთან დაკავშირებით „კაბერნეც“ შეიძლება. ასორმოცდაათ-ასორმოცდაათ... პეტია, ჩამოახსი!

სტანოვოი. ბატონო პეტრე, შენ შემობრძანდით. მარიაანა ხელდახელ რამეს გაგვიზადებს.

რეფერენტი. გმადლობთ, ძვირფასო, ჩვენ უკვე საკმაოდ... ანკა სად არის?

მარიანა. მე თქვენთან შეგულებოდა, ერთად არ წახვდიო?

პარასოლკა. ალბათ, ისევ ქვემო სოკოსის მილიციაშია.

მარიანა. მილიციაში? მილიციაში რა უნდა!

რეფერენტი. მოძრაობის წესების დარღვევისათვის... ანკა...

პარასოლკა. ...ნაუინის სახილარს დაეცა.

მარიანა. ღმერთო!

რეფერენტი. ქალბატონო მარიანა, განსაკუთრებული არაფერი მომხდარა. შემთხვევის ადგილზე მილიცია გამოცხადდა და ანკა იმათ თავისი ზანჯანით გაჟუჯა განუფილებლაში.

მარიანა. თქვენ სად იუჯით?

რეფერენტი. მე, როგორც მგზავრი, გამანათავისუფლეს და შინ ფეხით დავბრუნდი.

მარიანა. ფეღია, ახლავ დარეგულირებაში, სასწრაფოდ გამოუშვან ბავშვი!

პარასოლკა. ნუ შეწუხდებით, ამხანაგმა რეფერენტმა უკვე დარეგულირება, ამიტომ მაშინვე ვერ შევძელი თქვენი ქალიშვილის განთავისუფლება. ტელეფონით კი თავი გავაცანი მილიციას. შემიპირდნენ, მალე გამოუშვებოდა. ახე რომ, დამშვიდდით.

პარასოლკა. „კაბერნე“ ვის გნებავთ?

მარიანა. ამას ჰქვია სასიძო?! (სახლში შედის).

სტანოვოი. უკრადლებას ნუ შიპყევთ, ხომ იცით, დედა მაინც დედაა.

რეფერენტი. როგორ გეკადრებათ, განა არ მესმის.

სტანოვოი. ბატონო პეტრე, მოგწონთ ჩვენი გემები?

რეფერენტი. დიდი საქმე ჩაგიფიქრებიათ. აუცილებლად მოვახსენებ უფროსებს.

სტანოვოი. აგაშენათ ღმერთმა! არც კი ვიცი, როგორ გადაგიხადოთ მადლობა. მარიანა, მარიანა!

პარასოლკა. ნუ შეწუხდებით, შე წავალ და პირადად დავუბახებ (მიდის).

რეფერენტი. ბატონო ფედორ, გქონდეთ ჩემი იმედი. უკვლავფერს წვრილად მოვახსენებ. დაჯილდოების საკითხსაც აღძვრავ, სავესებით გონიერული ნაბიჯი იქნება. გონიერული და დროული.

სტანოვოი. პატივისცემას არ დაგიფიქვებთ. (სახლიდან გამოდის პარასოლკა, მოაქვს კიკები, ასხამს ლევოს).

პარასოლკა. ჩვენს ძვირფას და ბრძენ...

სტანოვოი.ბატონ პეტრეს გაუმარჯოს!

პარასოლკა. გაუმარჯოს რეფერენტ პეტრეს, საშინაო დავლებებს ჩემგან რომ იწერდა! (სვამს და ხელმეორედ ივსებს კიკას). ამ კიკით კი გაუმარჯოს რეფერენტის დას, რომელიც სადაცაა ჩემი ცოლი გაზღებ! პირადად ჩემი! პეტრეც მალე დაოჯახდება. პეტრა, რას უდგებარ, გადაკოცნე ღვიძლი სიამარო!

რეფერენტი. ეგ მომავლის საქმეა... რა გეჩქარება.

პარასოლკა. პეტრა, ნუ გადადებ! უკველ კაცს ცხოვრებაში თავისი „კაბერნე“ უნდა მქონდეს!

(სვამს და წაიშლურებს). ახა, ერთიც ჩამომხსნი... რეფერენტი. მამაკრით, შინ წავიუფან, კარგეუქამე-შვილდი, რა გავვირებს.

სტანოვოი. პარასოლკა. კი ბატონო, გავჩუმდები. როცა რეფერენტები ლამაზაკობენ, ლავრენტი პარასოლკა დუმს, მაგრამ დადგება დრო და ისიც იტყვის თვის სიტყვას.

(რეფერენტი და პარასოლკა მიდიან. გამოჩნდება მარიანა).

სტანოვოი. რეფერენტიც მხარს გვიჭერს.

მარიანა. ანკა მილიციაში მიატოვა და ახლა მხარს გვიჭერს... ეგეც იტყვის, კაცი ვარო!

სტანოვოი. ხმადაბლა ილაპარაკე, გაიგონებს.

მარიანა. ნეტა რისი გეშინია?

სტანოვოი. კი არ მეშინია. უფროსილობა. რეფერენტს ბევრი რამ არის დამოკიდებული: საბუთების მოწაზლება, რეზოლუციების შექრება, დაჩილდობის შეხსენება... თუ მოიწადინებს, უკვლავფერში დაგვეხმარება, ოღონდ, საქიროა სიმშვიდე და მოთმინება.

მარიანა. ანკა მაგას ამბობს, მამარემს მშვიდად უკოფნის მეთი არაფერი აინტერესებსო.

სტანოვოი. სისულელეა. ანკას თუ არა, შენ მაინც ხომ გახსოვს ომის შემდგომი წლები. ერთი დღეს არ მიცხოვრია მშვიდად. დაღლილ-დაქანცულს რამდენჯერ უანასა და ფერმაში გამოითვია დაშეცხრა წელი არ მისარგებლია კუთონილი შევბუღებით. თავს არ ვსოგავდი, ოღონდ ჩამორჩენილი რაიონი მოწინავედ შექცია.

მარიანა. ეს ხომ დიდი ხნის წინათ იყო, ფეღია.

სტანოვოი. დავილაღე, მარიანა, დავილაღე. ეტყობა, გჯაში სადღაც შეუკოფნდი, მას მერე აგე რა ხანია მეორე მწკრივში მოვჩანაჩაღებ. შენ გგონია, არ ვწუხვარ? ძალიანაც ვწუხვარ, მაგრამ მივეჩვიე, ვზივარ და ქმაროფნის ვარ, რომ ზემო სოკოსში სიმშვიდე სუფევს. მე, ალბათ, გადამიოფნეეს კიდეც, მაგრამ უკვლას თავს გავახსენებ. შენ ცოტა დამაყადე და მთელ ოლქს, მთელს რესპუბლიკას ავალაპარაკებ!

კატალონსკი (შემობრბის). ბატონო ფედორ, ორკესტრი მჯად არის თქვენი ზელმძღვანელობით ჩაატაროს გენერალური რეპერტორია, გთხოვთ!

სტანოვოი. მოვდივარ!

(სტანოვოი და კატალონსკი მიდიან. მათ ფეხდაფეხ აედევნება მარიანა. შემოდიან ანკა და მაქსიმო).

ანკა. მტიკივდ გაღაწუვობ? ეგერ ერთი ხელის დაკრთი როგორ უნდა მიატოვო...

მაქსიმო. გაღაწუვობ, ანკა, გაღაწუვობ! (ვერანდას მიუახლოვდება) ტია! (სახლიდან გამოდის ტიანა, მაქსიმოს გაეკირვებული შეხედავს). მე აქ ვრჩები, შენთან ვრჩები!

ტიანა. ჩემთან რჩები?

მაქსიმო. სიყვარული ჩემთვის უკვლავფერზე ძვირფასია ეშვას წაუღია ცომირი და კაბურღი!

ანკა. (თვალს არ აშორებს დასა და სიძეს). ჰორიკა, ლხინი აქა.. (უკლისებიდან ისმის კატალონის ხმა: „მესტრო, ტუმი!“ ორკესტრი ხალხიანად უკრავს).

დასრულდა

სცენაზე ისევ პირველი მოქმედების დეკორაციას ვხედავთ. მარიანა და პარასოლა ამთავრებენ სახლში სტანდარტული ავეჯის დადგმას და ვერანდაზე გამოდიან.

პარასოლა. ქალბატონო მარიანა, ახლა შეგიძლიათ წყურულბაც გადაიხადოთ.

მარიანა. პრუსორის ცოლი ლუდვიგოზე უნდა ნებვირობდეს და მე გაქირავების ბიუროს ავეჯი მედგას?

პარასოლა. თქვენც ნურავის ეტყვიოთ. მარიანა, ერთ საათში მთელ ქალაქს ეცოდინება. (ოთახში შესახებებს). მაქსიმ! (გამორბის მაქსიმი. მას სახელოები დაუკაპიწყებია, ხელში ცოცხი უჭირავს).

მაქსიმ. გისმენთ, დედა.
მარიანა. თვალი გეჭიროს, რძე არ გადმოვიდეს. (მაქსიმი ოთახში შებრუნდება). მადალბა ღმერთს, დამხმარე გამოიჩინდა.

პარასოლა. ხომ სამუდამოდ ჩამოვიდა?

მარიანა. მიხვდა თავის შეცდომას. ახლა ტაიას დილით უყავს ლოგინში მიართმევს ხოლმე. მერე სამსახურში გააკლიბებს, საღამოს სამსახურიდან წამოსულსაც გზაში ხვდება, გოლიმოგლსაც უღებვავს. ერთი სიტყვით, ცოც ნაივს არ აჯერებს, ასე რომ, ძვირფასო ლავრენტო, ბედნიერებას ნურც შენ შეაქცევ ზურგს, დროზე იპოვე ის, რაღაც პოზიცია და საქმე ბოლომდე მიიყვანე. სვეტლანა გელოდება.

პარასოლა. ქალბატონო მარიანა, საყუთარი თავის მეც ხშირად ვერაფერი გამოგია. გულში ერთს ვფიქრობ, ოღონდ საქმე საქმეზე რომ მიდებდა, სულს ხვანაირად ვიქცევი. ნეტა რა ღმერთი გაიწყრა და იმ დაბადების დღეზე რად მიუვტეკი სვეტლანას ფიკუსის უჯან. ესეც არ ვიქმარე, მისი შინ გაცილებდა ავიტებე. მაშინ კი, რეფერენტი რომ ჩამოვიდა, იმის მაგვირად, წავსულიყავი და საიუბილო მასალებზე შემუშავა, სვეტლანას მივადექი, იქაც ცდუნებას აუყევი, ერთი ჭიკა „კაბერინო“ გავისველე პირი და სიმღერაც ვუშლდე: შენ აქეთა ხარ, მე იქით, შუა ჩაგვიდის მდინარემეთქი!.. მეორე ჭიკის შემდეგ პეტკას სიტყვა მივიცი, სვეტლანას ცოლად შევირთავდი. ახლა რა ვქნა, ბიჭი ხარ და გაიქეცი, რეფერენტი ხომ მილიციის ძალით უჯან დამაბრუნებს!

მარიანა. რას ამბობ. ლავრენტი, სულ არ გცნობია სვეტლანა! მასავით კეთილი გულის პატრონი, ორი ქალი არ მეგულება.

პარასოლა. დაიხ, დაიხ, ვიცი... მაგრამ... ქალბატონო მარიანა, ახლა გაიქეცი, თორემ საქმეს ვერ მოვასწრებ.
არიანა. ამ ბოლო დროს ჩემს ფედიას არც ჭამას სვოს, არც დასვენება.

პარასოლა. ბატონი ფედორი (საიდუმლოდ გაანდობს) ჩვენ მთავრობის უმაღლეს ჩილდოზე წარვადგინეთ. სიაში პირველი წერია.

არიანა. მერედა, თქვენ სიას უფროს ვინ დაუგებებს?

პარასოლა. რეფერენტმა გვითხრა, ხელმძღვანელობა მხარს ვიჭერით, ორას ორმოცდაათი წელი,

თუ სხვა არაფერი — ისტორია! ასე რომ ქალბატონო მარიანა, ბატონ ფედორს სურდადნო მაქსიმ გაუშვადა!

მარიანა. (პარასოლა ყნოსავს). იწვის, ღმერთმანი, რაღაც იწვის! მაქსიმ!
(გამოჩნდება მაქსიმი, ხელში ოხშივარავარდნილი ჭვავი უჭირავს).

მაქსიმ. რძე ამოშრა, მაგრამ ჭვავი რაღამ დააღწო? ვერაფერი გამოგია, ოღონდ ნერვებს ნუ აიშლით და ახალს გაილით.

მარიანა. სანამ გოგოები ბაჭრიდან არ დაბრუნებულან, ჭურჭელი მაინც გარეცხე და სერვანდში შეაწე.

მაქსიმ. ახლავე, დედა.

პარასოლა. ქალბატონო მარიანა, მე წვაალ, თორემ საქმეს ვეღარ მოვასწრებ. (პარასოლა მიდის. გამოჩნდება ხელჩანთებით დატვირთული ანკა და ტანისა).

ანკა. ძლივს მოვალწეით. სამოკრუტს მთელი ქალაქი ბულდოვრებით გადაუთხრია. ნეტა მამაჩემი რაზე ფიქრობს?

ტანისა. უკვდავებაზე.
(ისმის ჭურჭლის მტკრევის ხმა. გამოჩნდება დაბნეული მაქსიმი, ხელში ფაიფურის ლანგარი უჭირავს).

მარიანა. ღმერთო მომალი, ჩემი სერვიზი!

მაქსიმ. ძალიან სივიწროვეა, უკვლადფრის ვედები... სერვიზიდან ესლა გადარჩა. ესეც პაერში დავიპიტე, ნუ ნერვიოლობთ, ახალს გიქილით.

ანკა. მიდი, მაქსიმ, უკვლადფერი მიღეწ-მოღეწე, თორემ ჩვენს სახლში კაცი კუდს ვერ მოიქცევს.

მაქსიმ. (ტანისას ფლოატებს მიუტანს) გოგლიმოგლს მოგიტან.

ტანისა. არ მინდა.

მაქსიმ. მაშინ თბილი რძე დალიე.

ანკა. ბარემ წინასფარცი აგეფარებინა.

დღეს უკვლანი რაღაც უგუნებოდ ჩანხართ, რა მოხდა?

(შემოდის სტანოვოი. შემჩნევს ახალ ავეჯს).

სტანოვოი. ეს ავეჯი გაქირავების ბიურომ მოგცა? იქ უარუატები არა ჰყავთ? იქნებ, სინდისსაც აქირავებენ?

მარიანა. რა დაგეზარათ, ფედა.

სტანოვოი. მაქსიმ, კატალონკის დაურეკე?

მაქსიმ. ეგ სამუშაო ხელს არ მძლდებს.

ანკა. ტყუილად ამბობ უარს. „ექს-პე-დი-ტორი!“ — ცუდად არ ეღერს.

მაქსიმ. ას ოცი მანეთი და აქეთ-იქით წანწალო. მე კი შინ მინდა ყოფნა, ტანისთან.

სტანოვოი. ელექტროსადგურზე რომ ვცადოთ?

მაქსიმ. სარემო იქ არაფერი მეგულება.

ტანისა. მოვიცდით, რა გვეჩქარება.

სტანოვოი. მე მეჩქარება. სხვა თუ არაფერი, ხალხის მრცხვენია.

მარიანა. ვისი გრცხვენია, კოროიანა პავლინასა? ხალხის აზრი მე არ მაინტერესებს.

სტანოვი. ერთი შეიკოხე, მაქსიმსაც უნდა აინტერესებდეს. კომპაგნიის რაიკომის ყოფილი მდივანი არ უნდა მუქთახორბოდეს.

ტაისა. სამაგიეროდ. მე ვმუშაობ. ცოლს შეუძლია ქმრის კმაყოფილება უფუნა და კაცს კოლისზე არა? ჩვენთან თანაწროფუფუნებია...

ანკა. მაგას არავინ უარყოფს. ოღონდ მაქსიმში მუქთახორაკი არა, ჩვენი ოჯახის დიასახლისი გახლავთ.

მაქსიმ. (ტაისას). გოგლიმოგლს აგადღებავ. შენთვის აუცილებელია. (სახლში შედის).

სტანოვი. ამხელა ქალი გოგლიმოგლს ქამ?

ტაისა. მერე რა მოხდა? ექვმა მირჩია და საერთოდ თავი დაგვანებე... შეგვარგე ცხოვრება! მარიანა. მამას ხომ თქვენი სიყვითე უნდა...

ტაისა. მე და მაქსიმო ბედს არ ვემდურით და თქვენ რას ჩივით. ხუთი წელი ბოგანოებივით ვიხტია-ღვით, ახლა სხვებმა სცადონ. მაქსიმმა თავისი ორდენი უკვე გამოისყიდა. (გამოჩნდება მაქსიმო, გოგლიმოგლს დღვბავს).

სტანოვი. კეთილი. იცხოვრეთ, იცხოვრეთ.

მაქსიმ. სამოგვებით ვიბუშავებდი ბაზარში ეახლად. ოღონდ სამოკრტმა მითხრა, ადგილი არ მაქვსო. გერ აგრონომს უმუშავია, ახლა თურმე გუნდის ხელმძღვანელი მუშაობს, ვიდაცის ნათესავი ყოფილა. გვარი ვერ დავიმახსოვრე.

ანკა. მაგას რა სჯობია! ყოველდღე ახალი ხორცი გექვება...

სტანოვი. ორდენოსანმა კაცმა ესახლად უნდა იმუშაო?

მაქსიმ. ნეტა რა გიკვით? (ტაისას). შენ რაღას გაჩუმებულხარ?

ტაისა. მეც წინააღმდეგი ვარ.

მაქსიმ. მე კი მომწონს ბაზარი. ოჯახს ასი მანეთით ვერ ვაცხოვრებ. კაცი ერთხელ ცხოვრობს და ისიც... ჩემს პრესტიჟზე ფიქრი ნუ შეგაწუხებთ. ყოველ საღამოს ჩემს წილ თუმნიანებს ჩბეში ჩავიდებ და წამოვალ. ვინ რას გაიგებს.

ანკა. უორად, მაქსიმ, პირდაპირ ველარა გცნობ!

სტანოვი. (ჩუღებს გასაქვსავეებს). ველარაფერი გამოივია... რეგორც ჩანს, სხვადასხვა ენაზე ვლაპარაკობთ.

მაქსიმ. მე და ტაიას მხოლოდ ერთმანეთისთვის გვინდა სიცოცხლე. ნუთუ ეს გაუგებარია?

მარიანა. იცხოვრეთ. შვილებო, იცხოვრეთ.

მაქსიმ. (ტაისას). სადილის წინ უნდა გაისიერო, დროა.

ტაისა. წავალ, ტანსაცმელს გამოვიცვლი (მიდის). (გაისმის ტელეფონის ზარი, სტანოვი იღებს ყურმილს).

სტანოვი. გისმენთ! რა ცემენტი... აი, რას გეტყვი, პირველი რიცხვისთვის მზად თუ არ იქნება თალი და შადრევანი, თვალთ არ დამენახო! დამეც იმუშაონ. რაო, რა სია? კარგი, მოიტანეთ. წყავიკთხავ (დებს ყურმილს). ორდენები კი უნდა! მარიანა, წამო, ვისადილოთ (სახლში შედის).

მაქსიმ. ანკა, როდის გადის შენი მატრუბული?

ანკა. აღარასოდეს... გიკვით?

მაქსიმ. რატომღაც მეცოდები.

ანკა. მე კი — შენ. ნეტა რამ დაგაბრუნა?

მაქსიმ. ცოლს შევეურიგდი.

ანკა. თავს რაღად ისულელებ? შენს გამო სირცხვილით ვიწვები.

მაქსიმ. შენ გგონია, მე მომწონხარ... შენ არ შეიცვალე?

ანკა. საყუთარ თავს ორივემ ვულაატეთ. არც ერთს არ გვეყო ძალა. (გამოჩნდება ტაისა, გაისმის ტელეფონის ზარი, ანკა ყურმილს იღებს).

ტაისა. (მაქსიმს). წავიდეთ?

ანკა. როდის? კარგი, გელოდები (დებს ყურმილს). თავად რეფერენტი მიგაწავნის კოცნას! მშობლები სახიბოს დასახვედრად უნდა მოვაწალო.

ტაისა. შურიგდი?

ანკა. პირობა მომცა, გასაქირში აღარ მიგატოვებო.

ტაისა. ნეტა რას ჩქარობ? ახლაგარდა ხარ, ყველაფერი წინა გაქვს. მაქსიმ, შენ მაინც ურჩიერაბე.

ანკა. ამქვეყნად ათასობით ჩემნაირი გოგო ცხოვრობს, ნელა, შეუშინველად რომ ბერდება და ბედ-იღბალს სწყველის.

მაქსიმ. ანკა, კარგად დაფიქრდი.

ანკა. ბავშვებო, თქვენ ხომ ხართ ბედნიერები? მოდა, ჩაიღვით ერთმანეთს ხელი და ისიერნეთ. კეთილი მგზავრობა (სახლში შედის).

ტაისა. ადამიანი გვეღვტება, ჩვენ კი ვერაფერს ვშველით. უბრალო მოწმეები ვართ.

პაუზა

მაქსიმ. სად წავიდეთ, კინოში?

ტაისა. მო. თორემ იმ მოციმიმე ყუთის ყურება ეუღლი ამომივიდა.

მაქსიმ. კინოდან რომ დავბრუნდებით, ლოტო ვითამაშოთ.

ტაისა. ლოტოც მომბეზრდა.

მაქსიმ. მაშინ დურაკობანა.

ტაისა. ღმერთო, ყოველ დღე ერთი და იგივე... რა მოწყენილობა! (ტაისა და მაქსიმო მიდიან. გამოჩნდებიან მია და სვეტლანა).

მია. ამბობენ, იუბილეზე მთელი რესპუბლიკა გვეწვევაო. მე კი ორად-ორი კაბა მაქვს. ზვირიან კაბას ვგულისხმობ.

სვეტლანა. მაგას ვერ დაგიჭრებ.

მია. თუ გაჭირდა, ორი კაბათაც შეიძლება ფონს გასვლა. ერთს დაჯილდოების დღეს ჩავიცვამ, მეორეს — მიღებაზე. მო, მართლა, ზელს როდი აწერთ?

სვეტლანა. რა ვიცი, ლავრენტის გამოკრეკვას ველოდები.

მია. ჩემს აზრით, ამ საქმის დაგვირგვინება შეუნდა ითავო. დიამახსოვრე, დრო ჩვენი მოწააღმდეგეა. ქალის სახეზე გარჩენილი ყველი ახლი ნაოკი მამაკაცს უფრო მეტს ეუბნება, ვიდრე

ჩვენ შეგვიძლია თქმა, სვეტლანა, თუ ხათრი გაქვს, მე მერიდება და გამიგე, ბატონი ფედორი შინ არის თუ არა, ძალზე მნიშვნელოვანი საქმე მაქვს.

სვეტლანა. თუ არ ვცდები, სია განტერებსებს, არა? შენი ქმარი მეშვიდე უოფილა, ლაერენტომ მითხრა.

მანა. როგორ გეკადრებათ, მე ქმრის საქმეებში არ ვერევი. თუმცა, ჩემი ქმარი მაგ სიაში შესაშვ მაინც უნდა იყოს, მაგრამ ჩვენ აქ დისერტაციის დაცვამდე ვართ. სამინისტრო მოუთმენლად ელის დისერტაციას. ოცდარი გვერდი თითქმის დავწერთ.

სვეტლანა. უთუოდ დააწინაურებენ, აბა, აქ ხომ არ ჩატოვებენ. შაკატიე, მალე დაებრუნდები. (სვეტლანა სახლში შედის, გამოჩნდება მარიანა). მარიანა. ბატონ ფედორს ჩასთვლიმა, მაგრამ ახლავე წამოდგება.

მანა. აქეთ ვიყავი და...

მარიანა. შენი ვნახე სიაში, მეცხრეა.

მანა. სვეტამ მითხრა, მეშვიდეაო.

მარიანა. შეიძლება, ალბათ, შემეშალა.

მანა. დიდი მადლობა, ბატონ ფედორს მოკითხვა გადაეცით.

მარიანა. კარგი, გადაცემ (სახლში შედის).

(ამ დროს ეზოში შემოვლენ ოქსანა და პავლინა).

პავლინა. რა ქალი ხარ, ადამიანი ვერაფერს მოგასწრებს. გაიგე?

მანა. რა უნდა გამეგო? ბიბლიოთეკაში მივდიოდა და... ჰეილისა და ბრედბერის ახალი რომანები მიუღიათ.

პავლინა. რომანების კითხვა გიშველის? შენი ქმარი სიაში მეცხრე ადგილზე გადაუწევიათ.

მანა. მე მითხრეს, მეშვიდეაო.

პავლინა. მეშვიდე კი, მეცხრეა.

ოქსანა. რა მოგივიდათ, სირცხვილია...

მანა. ჩემი ქმარი სიაში ნამვილად მეშვიდეა, მაგრამ ის ჭერ არავინ იცის, თქვენი ამ თანამდებობაზე რამდენ ხანს გაძლებს, კარგად ბრძანდებოდეთ, ბიბლიოთეკაში შეჩქარება (მიდის).

პავლინა. სიტუაცია არ შეგარჩენს, ნეტა ქმარი როგორ უძლებს?!

მარიანა (გამოდის სახლიდან). თქვენა ხართ? აქ რას დგებართ, სახლში შემოდით, სვეტლანა და ანკა საუბრობენ.

პავლინა. ახალი ხომ არაფერია?

მარიანა. პატროსან სიტუაცია გაძლევთ, არაფერი ვიცი. სია ლაერენტის აქვს; ფედია კი არაფერს მაგებინებს.

პავლინა. სია მე არ მაინტერესებს. შეიძლება ოქსანას... ჩემთვის მაგას მნიშვნელობა არა აქვს.

ოქსანა. რას ამბობთ, ქმრის საქმეში როგორ ჩავერევი.

პავლინა. მე და ჩემს ქმარს სათხოვარი არაფერი გვაქვს. ისედაც ყველაფერი ნათელია (ოქსანას). თან ვინ აშენებს, შენი თუ ჩემი? საკოდავს მშენებლობაზე უღამდება და უთენდება. ახლა

წავიდეთ, ნუღარ შევაწუხებთ (მარიანას გვეჯავრებს). ოღონდ ქმარი ხარაოდან არ უნდა მომეხდებოდეს და არაფერს ჩივიო. მგონს, მლაგებს ქმარს უთხრა, დახსიათეო მოიტანო. უკვე შუად აქვს.

ოქსანა. ჩემი დილიდ, რალაცას წერდა. ნეტა დახსიათებას ანგარიშს გაუწევინ?

მარიანა. ეგ ბელმძღვანელობის საქმეა.

პავლინა. ჩემს ქმარს იქაც კარგად იცნობენ.

ოქსანა. ბატონ ფედორს მოკითხვა გადაეცით. თავს გაუფრთხილდეს. მშვიდობით.

მარიანა. როგორც კი გაიღვიძებს, მაშინვე გადაეცემ.

(ამ დროს გამოჩნდებიან პარასოლკა, სამოკრუტი და კატალონსკი).

სამოკრუტი (პავლინას). აქ რას აკეთებ?

პაროკონი (ოქსანას). შენდა აკლდი აქურობას!

პავლინა. მე და ოქსანა ბიბლიოთეკაში მივდივართ. ჰეილის ახალი რომანი მიუღიათ. ოქსანა, წავიდეთ.

მარიანა. შემოდით, შინ შემოდით (სახლისკენ მიდის). მაქსიმ, სუფრები ჩამოხსენი, ვახშემა და ვეღარ დავაუთავებ.

მაქსიმ. (ისმის სახლიდან). ახლავე დედა!

(მარიანა, პარასოლკა, კატალონსკი და პაროკონი სახლში შედიან. პავლინა შეანერებს სამოკრუტს).

პავლინა (ოქსანას). ახლავე დაგეწვიე. (ოქსანა მიდის). აი, ეს გადაეცი სტანოვის (ქმარს უწვდის ქალაღის ფურცელს).

სამოკრუტი. ეს რა არის?

პავლინა. დახსიათება.

სამოკრუტი. აკი დაწერე?

პავლინა. იმ შენი დახსიათებით ეესტის მებაღესაც არავინ გაიმეტებს. იქნებ საყვედურიც კი მოგარტყან.

სამოკრუტი. (კითხულობს). არ დაიჭერებენ, მეტისმეტია.

პავლინა. მრგვალი ბეჭედი რომ ექნება, დაიჭებენ. სტანოვის შეპირდი, მაქსიმს ყსხად დავაყენებ-თქო.

სამოკრუტი. ადგილი რომ არა მაქვს?

პავლინა. შენ რას ჩივი, სადაც სამი — იქაც მეოთხე იყოს. ოპ, დიპლომატიის არაფერი გავგებმა! მარიანას უნდა, მისი სიძე ბაზარში იდგეს და ხელში ნაგახი ეჭიროს. შენც ადევი და მიეცი, ნახალი ვენანება!

სამოკრუტი. ფედორი წინააღმდეგია.

პავლინა. შენ მარიანას უგდე ყური. რამდენჯერ გითხარი, უფროსს კი არა, მის ცოლს უგდე ყური-მეთქი.

სამოკრუტი. ცოლი რა ზუაშია? მე ხომ ყველაფერს...

პავლინა. იმდენი შენ რა გითხარი! ნეტა უჩემოდ რა გადაგიწუპებთა.

სამოკრუტი. პავლინა!

პავლინა. კარგი, წადი. ეგ დახსიათება თუ არ მიიღებს, მითხარი და მერე ლექსად მივართმევ. (პავლინა მიდის).

(გამოჩნდებიან სტანოვი, პარასოლკა, კატალონსკი და პაროკონი).

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. აბა, რით გამახარებთ?
 შ ა მ ო კ რ ო ტ ი. ჩემთან უველაფერი რიგზეა.
 კ ა ტ ა ლ ო ნ ს კ ი. ბუღდოზურებმა დაამთავრეს პირ-
 ველი რიგის სამუშაოები, სადაცაა ფერიებსაც მი-
 ვილებთ.

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. კეთილი. ქვემო პოკოსიდან ხმა მომი-
 ვიდა. კოვალენკო არც თაღს აშენებს და არც შა-
 დრევანსო. და საერთოდ... იტყობა, ზოგიერთებს
 ერთ კარგ ალიუტის ვაჭმევთ.

კ ა ტ ა ლ ო ნ ს კ ი. (ტაშს უკრავს). ვაშა!
 პ ა რ ო კ ო ნ ი. კოვალენკოს თურმე გაზი და კანალი-
 ზაცია გაჭავეს.

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. ეგ საწყალი მიღებსა და ქვაბებს ვერ
 ასილდა. ლავრენტი, ნუ იწერ!

კ ა ტ ა ლ ო ნ ს კ ი. ამხანაგი კოვალენკო დამიწებულში
 ფილოსოფიის მიმდევარი ყოფილა.

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. არა, ქვაბიც ძაღვს საჭირო რამაა, მა-
 გრად უველაფერს თავისი დრო აქვს. გახსა და
 კანალიზაციას ისედაც დაგვიპირდნენ მომავალ ხუ-
 თწლედში.

კ ა ტ ა ლ ო ნ ს კ ი. ახლა მაინც დავრეკავ?

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. ახლა მთავარია ქალაქს მივხედოთ. გა-
 ვასუფთაოთ, შევვლებოთ, გავაკობტაოთ. კომისიას
 სულ არ აინტერესებს ოქსანა ბორშის გახზე ხა-
 რშავს თუ ნავთქურაზე. მაგრამ ცამდე აღმართუ-
 ლი ტრიუმფალური თალი და ორასორმოცდაათ-
 ქვლიანი შადრევანი კი უველას თვალს მოსჭირის...

პ ა რ ო კ ო ნ ი. შადრევანს დამშვენებს თორმეტი
 ფერია, ჩამოვა ტელევიზია...

ს ა მ ო კ რ ო ტ ი. თხოვნები მეტრის თალი ნათურე-
 ბით გარიჩადლებდა..

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. ოცის!

ს ა მ ო კ რ ო ტ ი. ვერ გავწვდები.

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. სხვა გზა არ არის.

ს ა მ ო კ რ ო ტ ი. ხომ მოგახსენეთ, თალიხა და შადრე-
 ვნის მშენებლობაზე ფული დაგვაკლდება-მეთქი.
 თითო ფერია ორი ათასი გვიქდება, თორმეტს რა
 ფული ეყოფოდა. ფერიები კი არა, კუდიანი დე-
 დაბრები არიან.

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. კატალონსკი და პაროკონი დაგიმატე-
 ბენ.

პ ა რ ო კ ო ნ ი. რაც შემეძლო, უკვე მივეცი.

კ ა ტ ა ლ ო ნ ს კ ი. მე მივეცი აგური, ტქინკა, კულ-
 ტფონდის უქანსკელი თანხაც შადრევნის მშე-
 ნებლობას გადაუბრუნებ.

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. თქვენც იტყვით, პატრიოტები ვართო!
 ორდენები გინდათ, ალბათ დახასიათებებიც გაა-
 შანშალებო.. მშობლიური ქალაქის გასაქირი კი
 არ გაღელვებთ!

პ ა რ ო კ ო ნ ი. ქრისტეფორმა საბავშვო კომპლექსის
 მშენებლობას მოაკლოს.

ს ა მ ო კ რ ო ტ ი. მაგ კომპლექსს ისედაც რამდენი წე-
 ლია ვაშენებ. ქალებს პირობა მივეცი, რვა მარ-
 ტისთვის ჩაგაბარებ-მეთქი.

პ ა რ ო კ ო ნ ი. ბატონო ფედორ, ჩაიწერო?

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. გავიდვი?

კ ა ტ ა ლ ო ნ ს კ ი. ბავშვებს დროებით საქანელები
 დავუდგათ.

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. ჩვენ უქანდასახევი გზა არა გვქვს.
 თალიღ და შადრევანიც პირველ რიგში უნდა
 უნდა დამთავრდეს, მაგრამ... შემწე-
 უარი გვეთქვა?

პ ა რ ო კ ო ნ ი. უკვე გვიანია, ხელშეკრულება გავა-
 ფორმეთ, მინც ჩამოგვიტანენ. იქნებ ჩვენს ორ-
 განიხაციებს შეეძინათ ფერიები? უველას თითო-
 თათო. ბანეს, მილიციას. მმარის ბიუროს...

პ ა რ ო კ ო ნ ი. მერე ფერია სად წავიღო?

პ ა რ ო კ ო ნ ი. სად და შადრევანთან.

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. შავ დღეში ჩამაგდეთ. შადრევანს ნირ-
 ბონანი გოგონას ქანდაკება უფრო მოუხდებო-
 და. ქალეთთან და ბავშვებთან ისევ ბოლიშის მო-
 ხდა მომწიწებს. ლავრენტი, დადგენილების ტექს-
 ტი მოამზადე: ასე და ასე-თქო... კაცმა რომ
 თქვას, მარტო ჩვენთვის ხომ არ ვაშენებთ... შთა-
 მომავლობას არ ქირადება თალი და შადრევანი?

პ ა რ ო კ ო ნ ი. რა თქმა უნდა.

ს ტ ა ნ ო ვ ო ი. გახსოვდეთ, დრო ძალიან სწრაფად
 გარბის, უკან ვეღარ მოაბრუნებ. მოსაწვევი ბა-
 რათები უკვე იბეჭდება, სადაცაა სამყარდენიშ-
 ნებსაც დაგვიზაადებენ. დღეს ჩამოდის ამხანაგი
 რეურენტი, იგი ხელმძღვანელობის აზრს გაგვა-
 ცნობს. აბა, ახლა საქმეს მივხედოთ!
 (ყველანი მიდიან, სტანოვოი შედის სახლში. ევ-
 რანდავხ აღის მაქსიმი, რომელიც თოკიანად მია-
 თრევს გამხმარ სუფრებს. მას ფეხდაფეხ მისდევს
 შარიანა).

შ ა რ ი ა ნ ა. მაქსიმ, როგორ მიათრევი?

მ ა ქ ს ი მ. ისე გამხმარა, თოკიდან ვერ ჩამოვხსენი.
 არ ინერვიულოთ, ახლებს გიყვითო.
 (გამოჩნდება ტაისა, მაქსიმს სუფრებს ჩამოართ-
 მევს).

ტ ა ის ა. ეს რა შენი საქმეა! ამ სახლში შენ ვინა
 ხარ?

მ ა ქ ს ი მ. ვინა და სიძე, რა მოხდა?

ტ ა ის ა. (დუღას). ეს კაცი ჩემი ქმარია თუ შინაშო.
 სამსახურე?

მ ა ქ ს ი მ. დამწვიდდი, ტაისა, მე თითონ... შენ ტყუი-
 ლად...

ტ ა ის ა. სიტყვა არ გამაგრო!

შ ა რ ი ა ნ ა. არავეინ აძალებს, თვითონ მეხმარება...
 და საერთოდ, თქვენს ცხოვრებაში მე ნუ გამრევთ
 (მიდის).

მ ა ქ ს ი მ. ტყუილად აწუნიენ დედას.

ტ ა ის ა. თავი დამანებ!

მ ა ქ ს ი მ. ამიხსენი, რა არ მოგწონს?

ტ ა ის ა. შემჭარდა აქაურობა!

მ ა ქ ს ი მ. ჩვენც ავგვეთ და ვიყიდოთ სახლი, ხალიჩა-
 ბით მოვრთოთ, ვიშოვოთ საუკეთესო ავეჯი, ვი-
 ყიდოთ მანქანა და ვიცხოვროთ... ამაზე უკეთესი
 რა გინდა?

ტ ა ის ა. საიზღრობა!

მ ა ქ ს ი მ. მგონი ცხოვრებას შეც გემო გავუგე. აბა,
 გაიხსენე, როგორ ვცხოვრობდით. ახლა ძვირფას
 საწოლში მშინავს და უინვისხან კბილებს აღარ
 ვაკაწაწებ.

ტ ა ის ა. წუხელ ძილში ისევ ყვიროდი: ვასკა, აქეთ,
 აქეთ!

აქ ს ი მ. რას იზამ, ხანდახან ისევ მელანდებდა ვასკა.
გამოვიღის.
პაუზა
ა ი ს ა. ტიუმენში როდის მიდიხარ?
აქ ს ი მ. იქ რა დამპარგვია?
ა ი ს ა. შევბუღება ხომ გიმთავრდება?
აქ ს ი მ. მერე ერთი-ორი დღით ჩავალ და საბუ-
თებს წამოვიღებ. ხომ არ შეგცივდა? პლედს გა-
მოვიტან.
(შემოდის რეფერენტი).
ე ფ რ ე ნ ტ ი. ახალგაზრდებს ჩენი საღამო! მელ-
დებოლით?
ა ი ს ა. ყველა არა (სახლში შედის).
აქ ს ი მ. გავიგე, პეტია ქალს თხოულობსო, მართა-
ლია?
ე ფ რ ე ნ ტ ი. არსებობს ეგეთი აზრი. რა, რამე
შეიცვალა? როგორც ვიცო, მშობლები უარზე არ
იყვნენ.
აქ ს ი მ. ქალს არ ეციხები?
ე ფ რ ე ნ ტ ი. შთავარი შე ვარ.
აქ ს ი მ. დარწმუნებული ხარ?
ე ფ რ ე ნ ტ ი. რა თქმა უნდა. გოგოების მეტი რა
არის. მეც ავდგები და სხვას შევირთავ.
აქ ს ი მ. სიუვარული?
ე ფ რ ე ნ ტ ი. სანტიმენტალური უოფილხარ.
აქ ს ი მ. დამახსოვრე: პატოსანი ადამიანი მეორე
ადამიანის ცოდვაში არასოდეს ჩადგება.
ე ფ რ ე ნ ტ ი. ეგ ჩემი პირადი საქმეა. ჰო, მართ-
ლა, პატონსებაზე ეგრე დიდი რიხით შენ არ უნ-
და ლაპარაკობდე.
აქ ს ი მ. რაო, რა ადვაშავე?
ე ფ რ ე ნ ტ ი. კარგად მახსოვს კრებებზე შენი გა-
მოსვლები. მაშინ დიდი ამბით აგზავნიდი ხალხს
მშენებლობებზე, მერე თვითონაც მოუსვი ტაიას-
თა ერთად...
აქ ს ი მ. და ხუთი წელი პატოსნად...
ე ფ რ ე ნ ტ ი. მერედა, რისთვის, ბაზარში უახლად
რომ დამდგარიყავი? მაღალ მატრიებზე ლაპარაკს
მოვრჩით, ძვირფასო. ერთი სიტყვით, ერთით
ნოლი, არა?
აქ ს ი მ. ეგ ჯერ კიდევ საკითხავია (მიღის).
(სტვენა-სტვენით, გამარჯვებული კაცის იერიშით
მიემართება რეფერენტი სახლისაკენ, სახლიდან
გამოიღის ანკა).
ე ფ რ ე ნ ტ ი. შენთან?
ე ფ რ ე ნ ტ ი. სად?
ე ფ რ ე ნ ტ ი. შენთან.
ე ფ რ ე ნ ტ ი. მაგრამ მე.. მე ჯერ არ ვარ მზად.
ფორსებისთვისაც არ მითქვამს.
ე ფ რ ე ნ ტ ი. რა არ გითქვამს?!
ე ფ რ ე ნ ტ ი. რომ განზარახული მაქვს შენი ცო-
ლად თხოვა. ხომ იცი, ათას რამეს იტყვიან.
ე ფ რ ე ნ ტ ი. აღბათ, სამსახურშიც საქმე გავიფუჭდება...
ე ფ რ ე ნ ტ ი. ეგეც მოსალოდნელია. ისე, კაცმა
რომ თქვას, სად გეჩქარება? საკითხი გადაწყვე-
ტილია — შეგირთავ.
ე ფ რ ე ნ ტ ი. შემირთავ?
ე ფ რ ე ნ ტ ი. ჰო, წაგოყვან. რა არ მოგწონს?
ე ფ რ ე ნ ტ ი. მე რატომ არ მეციხები, რამე გადამაწვევტინა
შენი ცოლბა?

რ ე ფ რ ე ნ ტ ი. ეგ წვრილმანია, მე ცხოვრებას პრა-
ქტიკულად ვუდგები. შენ ვათხოვება განმეცხადე
სხვა არავან გაგაულება. მე კი, მომწონს... და
ნარჩენს წლები მოიტანს. შთავარია, ერთმანეთს
ხასიათით შევეწყუთ.
ა ე წ ა. იქნებ უკანასკნელი სამშუაო ადგილიდან დახა-
სიათება წარმომედგინა?
რ ე ფ რ ე ნ ტ ი. არავინ გაძალებს... შესაძლებლობის
გამოუყენებლობა კი სიბრძნევე იქნება. საშობებს
არ გაირდები, მაგრამ აუცილებელი გექნება. კარ-
გად დაფიქრი, აწონ-დაწონე და ისე მითხარო
პასუხი. ახლა ბატონ ფედორთან საქმე მაქვს.
(რეფერენტი ანკას მხარზე ხელს მოუთათუნებს
და სახლში შედის. გაჩერდება მანქანა, გამოჩნ-
დება სამოკრუტი).
ს ა მ ო კ რ უ ტ ი (ანკას). მამა შენ არის? (შედის სახ-
ლში).
ტ ა ი ს ა. (გამოდის სახლიდან). რა ცხვირ-პირი ჩამო-
გიშვია? რაო, რა გითხრა?
ა ე წ ა. ბედნიერი შესაძლებლობა ხელიდან არ გაუშ-
ვაო.
ტ ა ი ს ა. რა სულგრძელი უოფილა. შენ რაღა უპა-
სუხე?
ა ე წ ა. დაველოდები.
ტ ა ი ს ა. ვის?
ა ე წ ა. ჩემს მატარებელსა და უარყატებს.
(ტაისა დას მოხვევია. სახლიდან გამოდის სამო-
კრუტი, სტანოვი, მარიანა, რეფერენტი და
სვეტლანა).
რ ე ფ რ ე ნ ტ ი. შიგ ძირში უნდა მოიჭრას. მეც ბევ-
რჯერ მიფიქრია, მაგრამ აქ იშვიათად ვარ და...
მ ა რ ი ა ნ ა. ოღონდ გაფრთხილდით, სახლს არ დაე-
ცეს.
ს ა მ ო კ რ უ ტ ი. ელექტრობერხით წუთში გადაჭრით.
ს ტ ა ნ ო ვ ი ა. მიდი, დროზე ქენი... (ბუზუნდება
ოლექტრობერხი. ყველანი ბებერი ნეყერჩხლისა-
კენ მიემართებიან. ანკა წამოხტება, მათ წინ გა-
დაუდგება).
ა ე წ ა. ხელი არ ახლოთ! გესმით, არ გაბედოთ!..
(ქრება სინათლე).
(შემოდგომის ნათელი დღე. იგივე დეკორაცია.
ვერანდაზე ტაისა ჩემოდანში ნივთებს ალაგებს.
მარიანა შეიღს ეზმარება).
ტ ა ი ს ა. მაქსიმე, მატარებელზე დაგაგვიანდება.
მ ა ქ ი ს ი მ (გამოდის სახლიდან). უკვე მზად ვარ.
მ ა რ ი ა ნ ა. ნიორს მატარებელთან მოგიტანენ.
ტ ა ი ს ა. ნიორი რად გინდა?
მ ა ქ ი ს ი მ. დედამ მითხრა, ერთ ტომარა ფულს გააქე-
თებო.
ტ ა ი ს ა. შენ... შენ ბიჭებს უნდა მივიდო ნიორი?! რა
საზოგადოება! რას დამეხვავხე, რას! განა შენნაირ
კაცთან ცხოვრება შეიძლება! მე თვითონ წავალ
ტიუმენში...
(ტაისა შედის სახლში. მაქსიმე გაიცინებს და ტა-
ისას გაუდევნება. ამ დროს გამოჩნდებიან მიაი,
პაველია და ოქსანა).

პავლინა. მე არ გავრუმდებოდი.
 მიაი. ნეტა ჩემმა ვის რა დაუშავა?
 მარიანა. რა მოხდა?
 პავლინა (მიაის). თქვი, რას ვაჩუმებულხარ?
 მიაი. თაღის კედელში წერილიანი უყო ჩადგეს.
 მარიანა. ვიცი. შთამომავლებმა ხომ უნდა იცოდნენ, ვინ და როდის ააშენა.
 პავლინა. ჩემს ქმარს ისეთი ხელწერა აქვს. ეძვი მუპარება შთამომავლებმა რამე გაარჩიონ.
 მიაი. ჩემი მივლინებამ იყო. ვერ მოაწერა.
 მარიანა. რა გაეწუბა, ახლა გვიანია.
 პავლინა. თალი მართლა მომწუნა, არც მეგონა, ჩემი ქმარი თუ შეძლებდა.
 ოქსანა. შადრევანს ძალიან მოუხდა ფერები. ცოცხლები გვგონება. თერთმეტივენი ერთმანეთს ტყუპი ღებვიით გვანან.
 მარიანა. თორმეტი არ უნდა ყოფილიყო?
 პავლინა. ერთი ჩამოუვარდათ. სულ დაიფშხნა საწყალი, კუდილა გადარჩა.
 მიაი. ჩემმა ქმარმა ხელი ვერ მოაწერა.
 პავლინა. რა მოხდა, შთამომავლობა კატალონსკის ხელის მოწერის ვარაუდს როგორმე ვაძლეს.
 მარიანა. უფოს უკან ხომ ვერ ამოვიღებთ.
 პავლინა. შადრევანთან მოაწეროს ხელი, ანდა სულაც შთამომავლებს ბარათი ფერისი კვეშ დაუტოვოს. იქნებ ოდესმე იპოვონ კიდევ.
 მიაი. თქვენ რა გენაღვლებათ, ჩემმა ქმარმა დისერტაცია მოატკა და ძალ-ღონეცა და სახელმწიფო სახსრებიც მაგ შადრევანს მშენებლობას შეაღია. ო, როგორ არ გჯუფონის კულტურა. ამ საქმეს ახვ არ დატოვებს (მიღის).
 პავლინა. კოსმეტოლოგთან გაიქცა. რა ქალია, ერთ დღეს არ გააცდენს, ოი, შეხედეთ, ლავრენტი და სვეტლანა მამჩის ბიუროში მიდიან! ოქსანა, გავიქცეთ, თორემ ხელს უჩვენოდ მოაწერენ.
 ოქსანა. მაგის ასაკში, მე, მაგალითად, შემრცხვებოდა.
 პავლინა. ძმა რეფერენტი არა ჰყავდეს, მაშინ ნახავდა.
 მარიანა. მაგას ნუ იტყვით. რეფერენტი რა შუაშია?
 პავლინა. ოქსანა, გავიქცეთ, თორემ მამჩის ბიუროში შეგვასწრებენ! ძვირფასო მარიანა, მალე დაბრუნდებით და თაღის გახსნაზე ერთად წავიდეთ. (პავლინა და ოქსანა სასწრაფოდ ტოვებენ იქსურბასს, გამორჩევიან სტანოვოი, ანკა, ტაისას და მაქსიმს ხელში ჩემოდნები უქირავთ).
 სტანოვოი. მარიანა, ბავშვები მიემგზავრებიან?
 მარიანა (ტაისას). როგორ, შენც მიდიხარ?
 ტაისა. მეც.
 მარიანა (მაქსიმს). აკი სამუდამოდ ჩამოვდიო? შენც მომატყუე, თვალს მიხვედი, შენ რა გითხარი?
 მაქსიმ. მე სიამოვნებით დავრჩებოდი, მაგრამ ტაისა წინააღმდეგი.
 სტანოვოი. წადით, შვილებო, წადით, თქვენ სხვა ცხოვრებით უნდა იცხოვროთ!
 ანკა. ბედნიერება, როცა საკუთარი გზა გავს და გავს თანამგზავრი.

მაქსიმ. შენც გეყოლება შენი თანამგზავრი, მე მჯერა.
 (სადაც, ეტყობა ტრიუმფალურ თაღთან ორკესტრმა დაჯერა დაიწყო).
 სტანოვოი (მწარედ ვაღიმიება). იქნებ მეც ვაგუჟავნებ?
 მაქსიმ. ფერიები არ გამოვიშვებენ, ბატონო ფედორ! ტაისა, დაგავგვიანდება.
 სტანოვოი. რა გაეწუბა. წუთით მაინც ჩამოვსდეთ... (უყვლიან უსიტყვოდ სხდებიან).
 ტაისა. მაქსიმ, ჩანთა დამარჩა ტელევიზორზე. (მაქსიმის სახლში შედის).
 სტანოვოი (ფიქრიანად). კოვალენკოს ვაჩი ვაგაჟავს, მე კი...
 (ოთახიდან მოისმის ბრავანის ხმა, გამორჩევიან დარცხვენილი მაქსიმო, ხელში ქალის ჩანთა უქირავს).
 მაქსიმ. მამაკითი, ახალს გვიდილი.
 მარიანა. რა მოხდა?
 მაქსიმ. შემთხვევით ტელევიზორს წამოვედი და...
 სტანოვოი. ზო, სივიწროვეა ჩვენთან, სივიწროვე...
 ტაისა. დაგავგვიანდება.
 ანკა. სადგურში ჩავიყვანთ.
 (ტაისა და მაქსიმო მშობლებს ემშვიდობებიან).
 მარიანა. ანკას იმედოვანად დავრჩით. მერე ესეც გავვივინდება. ფედა, გავექცა წლები!
 სტანოვოი. ეჰ, წლებს დაბრუნება რომ შეიძლებოდა!
 (სტანოვოი და მარიანა სახლში შედიან. გამორჩევიან პაროკონი და სამოკრუტი, რომლებსაც ჯიჯივ-ჯიჯივთ მოჰყავთ კატალონსკი).
 კატალონსკი. არ შემიძლია, ვაიგეთ, რომ არ შემიძლია. ლავრენტი უთხრას.
 სამოკრუტი. ლავრენტი მამჩის ბიუროშია. სახლს არ მოაწერს, იქიდან ფეხს არ მოიცივლის.
 პაროკონი. საცაა რეფერენტი ჩამოვა, დახასიათებები კი შვადა არა გვაქვს.
 კატალონსკი. ბატონ ფედორს ხომ აქვს სია?
 პაროკონი. იმას დახასიათებები უნდა თან ახლდეს. ხომ უნდა იცოდნენ, ვინ რა გოლდოვა წარადგინო. ნასწავლ კაცს ეს არ უნდა გესმოდეს?!
 სამოკრუტი. სიაში, მაგალითად, შენ კატალონსკი და მეთი არაფერი. ეს ბევრს არ ნიშნავს. მაგრამ თუ აღნიშნული იქნება, რომ დისერტაციაზე მუშაობ, მაშინ უსიტყვოდ დაგამტკიცებენ. ერთი სიტყვით, ბატონ ფედორს შენ ჩვენზე უთხარი, ჩვენ კი შენზე ვეტყვით.
 კატალონსკი. თანახმა ვარ, მაგრამ მართო ნუ დამტოვებთ, სადმე შორიახლოს იყავით.
 (პაროკონი და სამოკრუტი ეზოდან გადიან, კატალონსკი მიუახლოვდება ვერანდას, დაუძახებს (სტანოვოის).
 სტანოვოი (გამორჩევიან). ო. შენა ხარ?
 კატალონსკი. მამაკითი, ბატონო ფედორ, ლეგებმა მოხვეს, დახასიათებები შეგახსენებ.
 სტანოვოი. თვითონ ხად არიან... შენი კოლა...
 (კატალონსკი თავით უკან ანიშნებს). დამიამლ...
 აბა, მეც დავიმალე თუ დამენახებებით?!

(გამორჩევიდან სამოკრუტო და პაროკონი).

სამოკრუტო. არ შეგაწუხებდით, მაგრამ ამხანაგმა ლაერენტომ გვითხრა, რომ დახსიათებები...
სტანოვოი. თავს ნუ ეკატუნებო! პაროკონი, წამიკითხე.

პაროკონი. მე მრცხვინა...
სამოკრუტო. კატალონსკიმ დაიწყო.

კატალონსკი (სტანოვოის უწყვლად საქალაქდეს). ამ საქალაქდესში დევს, თვითონ წაიკითხეთ. საკუთარი თავის ქება არ მჩვევია. ჩემს საქმიანობას საოლქო ხელმძღვანელობაც იცნობს და სამინისტროც. თქვენც კარგად მოგხსენებდა, რომ დისერტაციაზე ვმუშაობ. სწორედ ახლა დიდი აღმოჩენის წვდობლიან ვდგავარ.

პაროკონი. ეს რა დროს მოვესწარი, ყველა მეცნიერებისავე მიძვრება. რაღაც ძალიან გაგიგრძელდა დისერტაციის წერა.

კატალონსკი. მეცნიერების გზა ეულიანი გახლავთ. თქვენ გგონიათ, კატალონსკი ერთი უბრალო ვინმეა, არც იცით... მე იქნებ ახლა მსოფლიო მნიშვნელობის აღმოჩენის წვდობლიან ვდგავარ. აი, გეცინებთ, თუმცა რა გასაკვირია, დიდი აღმოჩენების არახოდეს სჭეროდათ.

სტანოვოი. ბარემ ისიც გვიხარია, რით ამირებ მსოფლიოს განვითარებას.

კატალონსკი. თითქმის უკვე მივაგენი უაღკრომოლო არაუის რეცეპტს. სახელიც მოფიქრებული მაქვს: „განთიად“. ეს საქესპორტო ვარიანტია.

სამოკრუტო. სასწრაფოდ მოსხე ეგრეცეპტი, დაივიწყე. გეცმენ!

კატალონსკი. მე ყველაფერისთვის მზად ვარ. სხვანაირად მეცნიერება წარმოუდგენელია. ბევრნი მეცნიერი დაუწავთ კოცონზე, აზრი კი მანის ან შეუძლია.

პაროკონი. ყველა მეცნიერებისავე მიძვრება, უბრალო ბორბალს კი ვერაფერს გაეკეთება.

კატალონსკი. ცოტაც მიითმინეთ და „განთიადის“ თითო ბოთლს ყველას ჩამოგორიგებთ.

სამოკრუტო. გმადლობთ, ძველ რეცეპტებს ვარ შეჩვეული. ჩემთვის არაფერ მხოლოდ ორგვარი არსებობს: კარგი და ძალიან კარგი.

სტანოვოი. შეწყვიტეთ კამათი! (სამოკრუტს). წამიკითხე.

სამოკრუტო (ჭიბიდან იღებს ქალაქდის ფურცელს, უხალისოდ კითხულობს). ჭერ სად დავიბადე, მამა ვინ იყო, ოჯახური მდგომარეობა. მერე ასე წერია: „ამხ. ქრისტეფორ სამოკრუტმა სამხატურში თავი გამოიჩინა როგორც ნიჭიერმა ორგანიზატორმა, პრინციპულმა და საქმიანმა ადამიანმა, მთელი ცხოვრება... ეს რა დაუწერია? „მთელი ცხოვრება ტექნიკური პროგრესისათვის იბრძვის. მისი ფოტოსურათი ბევრჯერ ამშვენებდა საპატიო დაფას, ყველას ესმარებოდა და ობიექტურ კედლის გაწეოს აქვეყნებდა. არასოდეს გახრწნილა მორალურად. პირიქით, საოჯახო საქმეებში მესმარებოდა და ბავშვებთანაც ხშირად უთამაშია, რაც მათ პატიოსან და შრომისმოყვარე ადამიანებად ჩამოყალიბებაში დაეხმარა. ამხ. სამოკრუტს მაღლა უჭირავს კოლმეურნეობის ღი-

რსების დროსა და სავსებით იმსახურებს „ქალაქდოს“. სულ ეს არის (შეებით ამოსი...
სტანოვოი. შენ დაწერე?

სამოკრუტო. არა, ცოლმა, მაგრამ ეს დახასიათების მხოლოდ პროექტია.

სტანოვოი. საოჯახო საქმეებსაც თუ ასწრებდი, აღარ მეგონა, კეთილი. (პაროკონის). აბა, შენ რაღა შეათბუწულე?

პაროკონი. მე რა თქმა უნდა, მერიღება, მაგრამ თუ დაეინებით მოითხოვთ... (ამოიხრებს). დასაწყისი, მაშასადამე, წუსტად ისეა, ახლა რომ მოვისმინეთ ქრისტეფორისი. მერე კი წერია: „წარმოშობით გლეხი. მართალია, მამამის მსოფლიო ომში მონაწილეობა არ მიუღია, მაგრამ თავს იცავდა...“

სტანოვოი. ვისგან იცავდა?

პაროკონი. ოც წელში სოფელს ბანდა დავეცა, მამარემაც ბერდაცა გადმოიღო და ბოსტანს ცეცხლი დაუშინა. ისინი ზომ ბოსტან-ბოსტან... ეს ამბავი ყველამ იცის, შეამოწმეთ. (განაგრძობს კითხვას). „შეგნებულნი ცხოვრებისა და შრომის მანძილზე თავი დაღებოდა ეპირა, გეგმასა და სხვადასხვა საზოგადოებრივ დავალებებს პირნათლად ასრულებდა. ერთხელ რადიოთი გამოვიდა, გაირღებოდა. პენსიაზე გასულამდე ასევე პირნათლად ვიშრომებ“. სულ ეს არის, თუმცა, ჩემიც მხოლოდ პროექტია.

სტანოვოი. აი, რას გეტყვით, მწერლებებო! ეს დახასიათებები შინ შეიღებესა და შეიღისშვილებს წაუკითხეთ, გაერთობიან. ამათ მაგირ ისეთ დადასიათებებს გამოვიცხოვთ, მთელი სიცოცხლე არ დაგაწყვდეთ, ახლა წადით და საქმეს მიხედეთ. ერთხელ კიდევ შეამოწმეთ ყველაფერი. მოვალ და თვითონ გავხსნი. ტრიუმფალურ თაღს ოფიციალურად მხოლოდ მაშინ გავხსნით, როცა სტუმრები ჩამოვლენ... ორკესტრი მზად იყოს! (სტანოვოის შეფიქრანებული თანაშემწეები მიიღიან. გამორჩევა მარინა).

მარინა. ფედია, იქნებ ცოტა დაგესვენა?

სტანოვოი. ვინ დაგასვენებს! აფე, კიდევ ერთი მობრბის (შემობრბის პარასოლკა, პიკაქუე საქორწინო ბაფთა აბნევიან). მოაწერეთ ხელი! მომლოცავს!

მარინა. გილოცავ, ლაერენტი! დედოფალი სად დაკარგე?

პარასოლკა. არ მყოლია და არც შეყოლებამ!

მარინა. რა მოხდა, გაგვაგებინე... მზაჩის ბიუროში არ წახვედით?

პარასოლკა. მე ისევ თავისუფალი ვარ და შემძლია კინომეჟანიისკად დავიწყო მუშაობა.

სტანოვოი. ნეტა არ მახსრობდე. თქვი, რა მოხდა?

პარასოლკა. მოგახსენებთ: შეპეტოვიდან კუზმა ჩამოვიდა და, მე ამაყად დავტოვე მზაჩის ბიუროს შენობა. მზად ვარ შევასრულო ყველა თქვენი დავალება და მითითება! მანამდე კი, მინდა იცოდეთ... (სტანოვოი და პარასოლკა გვერდზე გადაიან).